

NIEUWE AVONTUREN

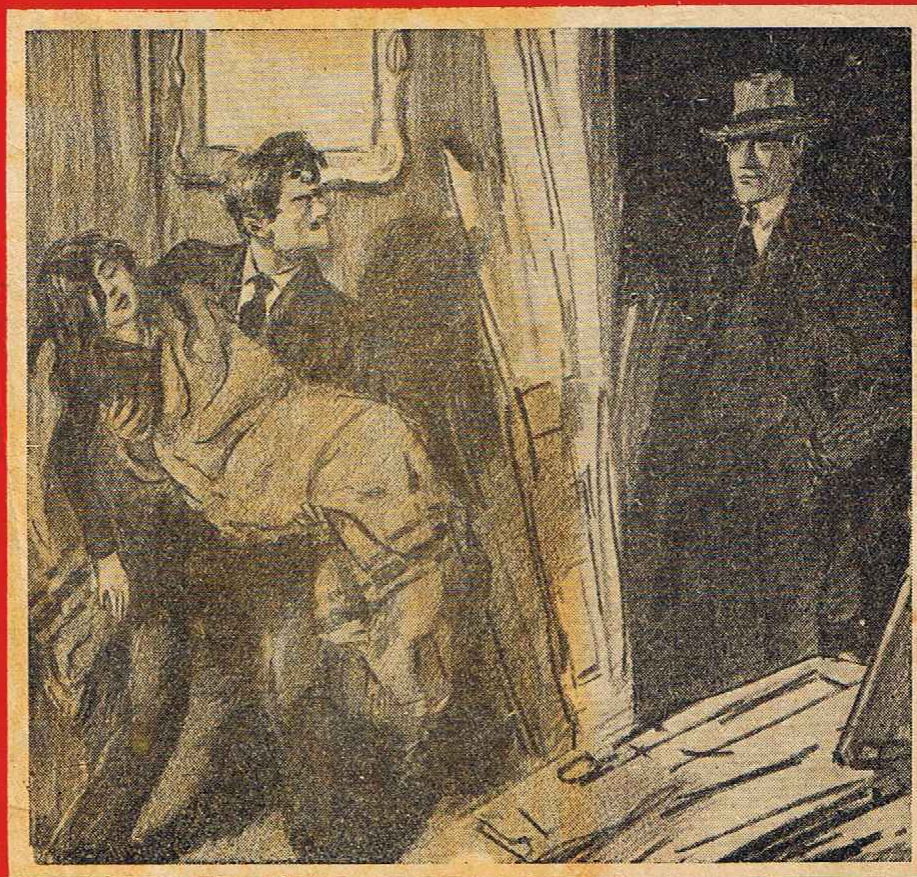
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE VIOOL EN HET MEISJE

N° 2307

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Viool en het Meisje

HOOFDSTUK I

HET MEISJE MET DE VIOL

Omstreeks negen uur in de avond van een mooie lentedag, waren er een achtal heren bijeen, de meesten nog jong, allen in avondkleding, in de kleine salon, behorende tot de woning van Alphonse Sabadoni, die nog niet lang geleden deze woning, bestaande uit zeven vertrekken, gehuurd had op de tweede verdieping van een van die oude, fraaie huizen, zoals men ze nog wel te Parijs vindt op de linker Seineoever, niet ver van het prachtige stadhuis, het Paleis van Justitie, en de eeuwenoude Notre Dame.

Deze salon was tevens een muziekkamer, want er stond een grote vleugel piano op een lage estrade: tussen de twee hoge, smalle ramen, die tot aan de grond reikten, stond een harmonium, en in een hoek stond een fraaie cello, met de stijfsteek tussen de staarten en de

toets gestoken.

Nu en dan liep een bediende afgemeten door het vertrek, kondigde nu eens een bezoeker aan, en ging dan weer rond met verversingen.

De heer des huizes, ongeveer dertig jaar oud, met een olijfkleurig, wat uitgerekt gelaat en een klein, gitzwart kneveltje, stond in het midden van de grote kamer, en onderhield zich met een kleine, dikke man, die in een kop koffie roerde, en nu en dan naar hem opzag, door zijn glinsterende brillenglazen.

— Dus wij zijn werkelijk niet voor niets gekomen, mijn waarde Sabadoni? vroeg het dikkertje, na een slok van zijn koffie te hebben genomen.

— Ik verzeker je, Meslones, dat je je gang niet zult beklagen, gaf Sabadoni ten antwoord, waarbij een glimlach zijn sneeuwvrije tanden even ontblootte. Zij

is een genie, je zult het zelf kunnen beoordelen. En zij is nog méér dan dat, zij is een buitengewoon mooi kind.

— Men fluistert allerlei zonderlinge dingen, Sabadoni. Men praat... van... eh... Ben je zo'n Don Juan?

— Nog niet, antwoordde de ander, terwijl heel even zijn fraai getekende wenkbrauwen de hoogte ingingen. Maar ik denk dat het niet lang zal duren, of de mooie Caroline is de mijne.

— Dan is men dus wat voorbarig geweest, zei het dikke mannetje. Toevallig ontmoet in een restaurant, zeker?

— Zelfs dát niet. Op straat, zo maar op straat, heus waar. Ik hoorde haar spelen op een binnenplaats, en de toon van haar instrument trof mij, maar meer nog de virtuositeit, waarmede zij het bespeelde. Aan dat alles dacht ik echter helemaal niet meer, toen ik nieuwsgierig naderbij kwam en haar zag. Geleed in weinig meer dan vodden, geleek zij toch op een klein godinnetje. Goudblond haar, daarbij schitterende, reebruine ogen, groter dan ik ze ooit zag, en...

Hij hield even op, want zijn blik was gevallen op twee pas binnengetreden heren, die op dat ogenblik reeds vlak in zijn nabijheid stonden, en van wie hij er slechts een goed kende, terwijl de ander hem volkomen vreemd was.

De eerste was een rijzig man, wiens rechterarm in een draagband hing, met mooie, kalme, regelmatige trekken, en de houding van iemand die gewend is om te bevelen.

De ander had rondgekeken tot hij Sabadoni in het oog kreeg, en richtte zich nu op levendige toon tot deze met de woorden:

— Mijn waarde Sabadoni, je ziet dat ik gevolg heb gegeven aan je uitnodiging en ik ben zo vrij geweest een van mijn vrienden mede te brengen, die ik pas een paar dagen geleden heb leren kennen, en aan wie ik je graag zou willen voorstellen. Hij is Edward Earl of Palmhurst, uit Londen. Mylord, dit is Sabadoni van wie ik u al verhaald heb, en die ons vanavond wil vergasten op een ongewoon kunstgenot, zoals hij het noemde.

De beide heren bogen voor elkaar, en Lord Palmhurst stak Sabadoni de linkerhand toe, terwijl hij glimlachend zei:

— Duidt het mij niet euvel, mijnheer, dat ik u de linkerhand moet geven. Ik heb een ongelukje gehad met de andere.

— Toch niets ernstigs, hoop ik, vroeg de gastheer hoffelijk.

— O, niets dan een lichte verstuiking. Over drie of vier dagen zal alles genezen zijn, meent de dokter mij te mogen verzekeren.

— Des te beter. Wees welkom, mylord, en beschouw u, verzoek ik u, als tot mijn vrienden te behoren. Ik ken George Dumont reeds lang, en zijn vrienden zijn de mijne.

Even gingen zijn scherpe, zwarte ogen over de slanke gestalte en het edel besneden gelaat van de nieuwe bezoeker, tot zijn aandacht weer gevraagd werd voor iets wat Meslones zei. Dumont en zijn introducé wendden zich af, en waren dra in gesprek verdiept met enige andere gasten.

— Wie is dat? vroeg de kleine dikke man fluisterend, die de naam niet goed had gehoord.

— Een Engelse graaf, antwoordde Sabadoni schouderophalend. Dat is weer een van die grappen van Dumont, om mij hier onverwacht zijn nieuwste kennis op het dak te sturen, en de hemel weet dat hij heel spoedig vriendschap sluit. Toch kan hij weten, dat ik niet op die verrassingen gesteld ben, en vooral niet op avonden als deze. Wat drommel, wij willen toch ook wel eens onder ons zijn.

Meslones kniep zijn kleine, bijziende ogen bijna geheel dicht, liet een zacht gefluit horen, en zei grinnikend:

— Het wordt dus een intiem feestje? Niet alleen een muzikaal genot?

— Dat zou tamelijk vervelend zijn, dunkt mij, antwoordde Sabadoni met een minachtend neus ophalen. Ik heb nog acht danseressen van de Moulin Rouge, en Grock. Dan komt het soupetje, en daarna zullen we verder zien.

— Wel, wel, ik geloof dat de duisternis voor mij optrekt, zei Meslones, nog altijd met datzelfde onaangename lach-

je om zijn dikke lippen. Komt zij alleen?

— Wie bedoel je, Caroline Huguet, mijn kleine violiste?

— Natuurlijk bedoel ik haar, filister.

— Nu, dat durf ik niet hopen. Ik heb natuurlijk, toen ik haar uitnodigde om hier te komen spelen, gezegd dat zij niets te vrezen had, dat er ook dames zouden zijn, waarbij ik natuurlijk verzweg dat die dames de danseressen waren uit de Moulin Rouge, maar zij lijkt mij een angstig vogeltje toe en zij zei, dat zij in ieder geval haar vader zou meebrengen.

— Dat kan lastig worden, meende Meslones droogjes.

— Zij kan denken wat zij wil, hernaam Sabadoni grof. Ik ben gelukkig niet met haar getrouwd.

— Best mogelijk, maar Georgette is er een, die zich niet zo gemakkelijk op zij laat dringen, hernaam de kleine dikke man, terwijl hij zijn koffiekop op het blad zette van een juist passerende bediende.

Sabadoni vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen, en keek toen op zijn polshorloge.

Er waren nog enige heren binnengekomen, er waren er nu twaalf bijeen, en Sabadoni scheen juist een bevel te willen geven om met de voorstelling te beginnen, toen Meslones hem aan de mouw trok en met een hoofdknikje in de richting van de Engelse graaf zei:

— Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik krijg de indruk dat die Brit op deze soort vermaken niet eens zo bijzonder gesteld zal zijn.

— Op een Engelsman kan men nooit staat maken. Ik bedoel op hun uiterlijk, zei Sabadoni. Ik heb er gekend, ware Nero's onder een uiterlijk als van een bedeesde jongeman. Overigens, als het de nieuwe vriend van Dumont niet bevalt, dan kan hij natuurlijk de plaat poetsen, zodra het hem maar belieft.

Hij klapte in de handen, het werd stil, en hij zei met zijn donkere, enigszins slepende stem:

— Mijneheren, mag ik u verzoeken, thans in de zijkamer te gaan, waar ge zult kunnen roken, 'tgeen ik hier streng zal moeten verbieden? Wij zullen be-

ginnen, als gij het goed vindt, en gedurende het eerste nummer kunnen de bedienden hier alles in orde maken.

Reeds waren de tussendeuren opengezwaaid naar een ruim vertrek, aan het einde waarvan een toneeltje was opgeslagen, afgesloten door een dubbel gordijn van donkerrode zijde.

Daarachter scheen men nog bezig te zijn met het een of ander, want nu en dan bewoog het gordijn.

Lord Palmhurst, die aan de zijde van Dumont was binnengetrepen, boog zich een weinig naar hem over en vroeg op zachte toon:

— Kent gij mijnheer Sabadoni werkelijk reeds lang?

— Minstens anderhalf jaar.

— Dat is inderdaad buitengewoon lang, hernaam de graaf met een tikje sarcasme in zijn stem, hetwelk de ander echter scheen te ontgaan. Is hij werkelijk een vriend van u?

— Hij is wat wij Parijzenaars nu eenmaal een vriend noemen, antwoordde Dumont, schouderophalend. Wij hebben dezelfde club, wij zien elkaar wel eens in de foyer van de schouwburg, wij nodigen elkaar wel eens uit.

— Is hij inderdaad zo rijk als hij zegt.

— Ongetwijfeld.

— Maar hij is, geen echte Fransman?

Dumont antwoordde niet dadelijk, krabde zich even achter het oor, en antwoordde toen met een lachje:

— In ieder geval is hij genaturaliseerd. Het is waar dat zijn naam Italiaans klinkt, of in ieder geval Levantijns. Men zegt dat hij het vermogen van zijn vader geërfd heeft, die weer rijk is geworden in de oorlog. Trouwens, het schijnt dat hij zijn best doet om zo gauw mogelijk door dat grote fortuin heen te komen. Zijn intieme feestjes kosten hem duuten.

— Dat is ontegenzeggelijk waar. Wat krijgen wij eigenlijk vanavond nog méér behalve Grock? Van hem weet ik af, maar de rest is me onbekend gebleven.

— Dan moest ik het eigenlijk niet verklappen, hernaam Dumont lachend. Maar wat komt het er ook eigenlijk op aan. Eerst krijgen we dus de beroemde komiek, dan treden er acht danseressen.

op uit de Moulin Rouge, vervolgens misschien een paar bokkers, maar dat is nog niet zeker, want misschien worden zij vervangen door worstelaars, en tenslotte zal Caroline Huguet spelen, de ontdekte ster.

— Een artieste? vroeg de graaf, een weinig nieuwsgierig.

— Een straatvioliste, mylord. Ja, daar kijkt gij van op. Sabadoni moet haar toevallig hebben horen spelen, ergens op een binnenplaats, en hij was zo getroffen door haar spel, en ik denk door haar schoonheid, dat hij niet rustte, alvorens hij haar had weten over te halen, hier een recital te geven. Zij krijgt er trouwens tienduizend francs voor, en dat vind ik goed betaald voor zo'n arme meid. Tussen ons gezegd en gezwezen, ik ben bang dat Sabadoni zich een beetje belachelijk zal maken, wat het muzikale gedeelte betreft, want hij heeft niet zo heel erg veel verstand van muziek, en bovendien zal zijn hartstocht hem misschien wel weer parten hebben gespeeld. Als het gezichtje mooi is, dan is het spel ook mooi. Ik zie daar nog twee stoelen, daar vooraan, en wij moesten maar plaatsnemen, dunkt mij.

Niet zonder enige moeite baanden zich de twee heren een weg door de lachende en pratende gasten, terwijl de tussendeur naar de muziekkamer weer werd gesloten en zodra zij plaats hadden genomen vroeg de Engelsman weer:

— Komt zij alleen?

— Met haar vader.

— Weet zij dat zij hier geen damesgezelschap zal aantreffen?

— Sabadoni heeft haar wijsgemaakt, dat er werkelijk dames zijn, en in zekere zin heeft hij ook gelijk, als men de danseresjes van de Moulin Rouge zo wil noemen.

De graaf scheen nog iets te willen zeggen, maar er werd achter het rode scherm driemaal op de planken van het geïnproviseerde toneeltje gestampt, toen weken de gordijnen uiteen, en een ogenblik later was de beroemde Grock met zijn capriolen begonnen.

Intussen gingen er onafgebroken bedienden rond met wijn en sigaren, maar ook met whisky-soda en cognac.

Een zeer vrolijke stemming had zich reeds van het hele gezelschap meester gemaakt; men praatte dooreen, met glinsterende ogen en rode gezichten, terwijl er ruimte vrijkwam voor de danseressen die een ogenblik later binnenstoven, onder de opzweepende klanken van een kleine jazz-band, uit drie negers bestaande.

Nu en dan verlieten zij de ruimte, die met glad en glimmend linoleum voor hen was afgebakend en kwamen afzonderlijk of bij kleine groepjes temidden van de stoelen der gasten dansen en springen, terwijl menige hand dan naar hun werd uitgestrekt, die zij behendig ontweken, met een spottend lachje om de geverfde lippen.

Verder kwamen de worstelaars opdagen, en worstelden, onder het toezien van een scheidsrechter. Rustig in hun zetels achteroverleunend, zagen al die fijngeklede, rijke heren toe, hoe daar de machtige, sterke lichamen zich spannen als veren, bedekt werden met glimmend zweet, terwijl de botten kraakten in de gewrichten bij de krachtsinspanning van die kolossen.

Het was reeds bijna half elf, toen de korte pauze was afgelopen, en de gasten zich opnieuw naar de muzieksaal begaven, waar nu de kleine violiste zou optreden.

Toen de deuren openzwaaiden, bleef zij daar al te staan, bedeesd, maar fris als een bedauwde bloem in haar eenvoudige, lichtblauwe katoenen jurkje, dat met wie weet hoeveel moeite was vervaardigd voor deze gelegenheid, van het bijeen gespaarde geld.

Zij had haar viool reeds uit de kist genomen, en stond gereed bij de vleugel, en bij haar stond een man met een door alcohol rood opgezet gezicht, kleine, diep gezonken oogjes van een onbestemde kleur onder ruige wenkbrauwen, en een geweldige neus, paarsblauw, die maar al te zeer aantoonde, wat de lievelingsdrank van zijn bezitter was.

Hij droeg een fluwelen buisje, een lange slipdas onder een omgeslagen boord, en een wijde, ouderwetse kunstenaarsbroek, nauw op de enkels.

Dadelijk maakte hij een onbehoel

buiging voor het gezelschap dat binnentrad, en het meisje blozend durfde nauwelijks de ogen op te slaan, terwijl zij het hoofd gebogen hield en een korte neiging maakte.

Er kwam een uitdrukking van onrust en zelfs angst in haar ogen, toen zij ze ophief, rondkeek en zag dat er onder het gezelschap geen dames te ontdekken waren. Instinctmatig deed zij een stap naar haar vader toe, die trots zijn knevel opstreek en rondkeek, zoals het een waarachtig kunstenaar betaamt, die zich verheven weet zelfs boven de rijkste, deftigste lieden.

Sabadoni trad aanstonds op haar toe, vatte een van haar handen, en zel met zijn inpalmende stem vleidend:

— Je moet niet boos zijn, meisje, omdat ik je een beetje gefopt heb, en je hier geen dames aantreft. Wees maar niet bang. Er zal je geen haar gekrenkt worden. Mijnheer Huguet, wij mogen u zeker wel een glas wijn presenteren?

— De zaak is, begon Huguet op gewichtige toon, maar met een zijdelingse blik op de gevulde wijnglazen, die een bediende juist ronddroeg, dat ik zal moeten accompagneren, en daarom...

— O, maar dat kan mijn vriend Meslones evengoed, en misschien nog wel beter, viel Sabadoni hem in de rede. Hij

is een waar genie, en speelt Bach evengoed als Mendelssohn, Wagner evengoed als de nieuwerwetse jazzcomponisten. Uw dochter behoeft alleen maar te zeggen wat zij wil spelen, en het is in orde. Muziek is hier in overvloed, zoals gij ziet.

— Vader, begon het meisje op smekende toon.

Maar reeds had Sabadoni Huguet een groot glas cognac in de hand gegeven en de oude dronkaard zette het onmiddellijk aan de lippen en dronk het in een paar teugen leeg.

Intussen had Meslones reeds wat muziek uitgezocht, en legde de bladen naast zich op de opengeslagen vleugel. Toen wenkte hij het meisje bij zich, en even fluisterden zij met elkaar.

Toen plaatste hij een muziekstuk op de lessenaar en de eerste, weke, zwaar-moedige tonen klonken van Winiaowski's «Legende».

Toen, na de korte introductie voor piano alleen, slechts enkele maten hadden geklonken, die de kleine violiste aan haar instrument wist te ontlokken, toen beseften er een paar daar in de kamer, dat zij een kunstenaar was, en ook dat zij een zeer schoon instrument bespeelde.

HOOFDSTUK II

DE OORVIJG

Enigen van de gasten hadden wijn, cognac en champagne reeds zo duchtig aangesproken, dat zij, nauwelijks in hun stoel neergezeten, het hoofd op de zachte leuning neervlijden en zachtjes insliepen. Er waren er ook die niet het minste verstand hadden van muziek en zich deerlijk verveelden. Voorts zaten er daar enkelen, die wel enig vermoeden hadden, dat dat mooie kind in haar eenvoudig jurkje heel goed speelde, maar in het hele huis waren er zeker geen

twee of hoogstens drie, die beseften dat hier een begaafde kunstenaar speelde, waarvan elke generatie er niet meer dan vijf of zes oplevert.

Lord Palmhurst was een tikje bleker geworden dan toen hij binnentrad en zat met gesloten ogen onbeweeglijk in zijn stoel.

Zo zag hij dan ook niet, dat de oude Huguet een plaatsje had gekregen naast Sabadoni en het ene glas cognac na het andere leegde alsof het klaar water was.

Klagend zong het prachtige instrument in de muziekzaal, het meisje was heel bleek geworden, haar ogen hadden een starende uitdrukking gekregen en het was duidelijk, dat zij geheel en al opging in haar kunst, zonder op iets anders acht te slaan.

Zij speelde uit het hoofd, met een ongewone zuiverheid en reinheid van toon.

Het was heel stil geworden in de kamer en zelfs de bedienden durfden zich niet verroeren, maar bleven onbeweeglijk bij de deur staan.

Eindelijk stierven de laatste klanken weg, langzaam liet het meisje de viool zakken en nam met een verlegen glimlachje de complimenten in ontvangst van de heren die dadelijk om haar heen waren gedrongen.

Haar glanzende, bruine ogen keken zoekend in het rond, maar haar vader was kalm op zijn stoel blijven zitten, blijkbaar reeds verre van nuchter en met een werktuigelijk gebaar telkens opnieuw zijn dikke knevel opstrijkend en half voor zich heen mompelend:

— Kunstenaress... grote kunstenaress... zal het nog ver brengen...

Sabadoni had het meisje haar viool afgenomen en het instrument op de vleugel gelegd. Hij wilde haar nu een glas wijn opdringen, maar zij weigerde verschrikt, schuw terugdeinzend van al die mannen met hun rode gezichten en hun al te schitterende ogen.

Er kwam wat afleiding, doordat Sabadoni en enige anderen zich om Meslones schaarden, teneinde hem te verzoeken een bepaald stuk te spelen en toen voelde het meisje, dat blijkbaar zeer verlegen en verschrikt was, een koele hand op de hare. Toen zij een beetje angstig opkeek, zag zij in het bleke, edele gelaat van de Engelse gast en hoorde zijn rustige stem haar vragen:

— Wil je mij niet eens iets van je vertellen, mijn kind? En wil je mij niet eens je instrument laten zien, dat zulk een prachtige klank heeft?

Zwijgend liep Caroline op de piano toe, nam er haar viool af en stak het instrument Lord Palmhurst toe, die het

met de grootste aandacht bekeek, bij het licht van een staande lamp, het vernis nauwkeurig bezag en toen poogde, door een van de S-gaten in het binnenste van het instrument te zien.

Hij draaide de viool om en om, eindelijk aan het meisje vragend, 'dat beedeed naast hem was komen staan:

— Heb je die viool al lang, m'n kind?

— Zo lang het mij heugt, mijnheer, luidde het antwoord. Voor zover ik weet is deze viool altijd in onze familie geweest.

— En is je de waarde van dat instrument bekend?

— De waarde, mijnheer? herhaalde het meisje aarzelend. Ik geloof wel dat ze heel mooi is, mijn viool, maar over de waarde heb ik nooit nagedacht. Eenmaal heb ik mijn enig bezit bijna moeten verkopen en toen was ik van plan er duizend francs voor te vragen.

De Engelsman maakte een gebaar van schrik en zei op zachte, dringende toon:

— Doe dat vooral niet, nooit. Maar mijn hemel, weet je dan niet, m'n kind, dat je hier een echte Stradivarius bespeelt? De letters daarbinnen zijn nauwelijks meer te onderscheiden, omdat zij onder een laagje stof verborgen zijn, maar anders zou ik je kunnen laten zien, dat daarbinnen in het Latijn geschreven staat: « Stradivari fecit », hetgeen betekent: « Stradivari maakte dit », en vervolgens het jaartal 1672. Omstreeks dat jaar maakte Stradivarius, een leerling van Amati, zijn schoonste violen. Dit instrument is op het ogenblik, zoals de franc nu staat, minstens een miljoen francs waard.

Hij zweeg plotseling, want vlak naast hem klonk een schor lachje en hij zag het rode, opgezette gezicht van de oude Huguët, die waarschijnlijk gehoord had wat de Engelsman zoëven had gezegd.

Het volgende ogenblik werd de oude man onder de arm genomen door Sabadoni, die hem wegtrok van de staande lamp en een ogenblikje later een glas met hem ledigde.

Het leek alsof het meisje een beweging wilde maken om haar vader te volgen en zij prevelde ontdaan:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik mag werkelijk niet toezien, dat mijn stiefvader...

— Is hij je eigen vader niet? vroeg de Engelsman verwonderd.

— Neen mijnheer. Hij trouwde een jaar of vijf geleden met mijn moeder, die nu al twee jaar dood is.

— Maar je heet toch Huguet?

— Dat is eigenlijk mijn naam niet, mijn vader heette Laferme.

Tot zijn verbazing zag de Engelse edelman dat er, toen zij dit zei, een hete bloedgolf opsteeg in het gelaat van het jonge meisje en hij haastte zich dus, een ander onderwerp aan te roeren.

Hij tikte even op het blad van de viool en hernam:

— Heb je wel goed begrepen, mijn kind, wat ik je zoëven vertelde van deze viool?

— Ik heb het verstaan, mijnheer, maar begrepen heb ik het niet. Weet gij zeker, dat mijn viool zo'n grote som waard is?

— Op zijn minst, luidde het overtuigende antwoord. Een kenner, een verzamelaar, zou er waarschijnlijk nog wel méér voor over hebben. Zie toch eens naar dit prachtige vernis, hetwelk de eeuwen heeft weerstaan en dat nog even sterk en zonder een krasje is als toen deze viool uit de handen kwam van Stradivarius. Overigens, reeds na een paar maten wist ik, wat dit instrument waard was. Volg mijn raad en bespeel het vooral niet in de buitenlucht. Het is nog een raadsel, dat de viool het zo lang heeft uitgehouden in de koude en de vochtigheid.

Het meisje keek Lord Palmhurst met een verbijsterende blik in haar donkere ogen aan en stotterde toen:

— Maar als dat zo is, mijnheer, dan zou ik, dan zouden wij geheel uit de miserie zijn. Ik zou verder kunnen studeren, en... mij onafhankelijk maken.

Lord Palmhurst zag, dat haar ogen, nu met een schuwe uitdrukking er in, naar het hoekje gingen waar haar stiefvader zat te drinken met enige heren, die blijkbaar de grootste pret hadden in zijn zonderling taaltje en zijn grap-

pige uitvallen. Lord Palmhurst scheen aanstonds te begrijpen, dat het leven van het jonge meisje in de onmiddellijke nabijheid van die dronkenlap verre van benijdenswaardig moest zijn.

Hij keek haar ernstig aan en zेल op zachte toon, maar met de grootste nadruk:

— Ontdoe u vooral niet van dit instrument, zonder mij eerst te hebben geraadpleegd. Ik zal je aanstonds mijn adres geven, geef mij ook het jouwe. Je moet in staat worden gesteld om door te studeren, ook zonder je van dit prachtige instrument te ontdoen, dat je misschien eenmaal tot eer en roem zal brengen. Je bent een grote kunstenaar, lief kind en nog een paar jaar van ingespannen studie zal je op de top van de roem brengen.

Het jonge meisje, geheel verward, blozend van genoegen en ongedachte vreugde, wilde juist antwoorden, toen de heer des huizes alweer in zijn handen klapte en uitriep:

— Muziek! Muziek! Laat ons nog eens van je gaven genieten.

— Tot straks dus, zei de Engelsman zacht, zich weer naar zijn plaats begevende.

Het meisje had het instrument gegrepen en toen de Mazurka van Chopin weerklonk, was het, alsof het instrument jubelde onder de aanraking van haar fijne, geoefende vingers en alsof zij zelf gegroeid was.

Er was een blosje gekomen op haar bleke wangen en haar ogen schitterden als sterren onder het blanke, hoge voorhoofd.

Het was weer Meslones, die haaraccompagneerde, maar de kleine, dikke man had al zoveel van de uitnemende wijn van zijn gastheer gedronken, dat hij er in de moeilijkste passages jammerlijk naast sloeg. Caroline scheen dit echter niet eens te merken, zozeer werd zij medegesleept door haar eigen spel.

Toen Lord Palmhurst eens rondkeek, bemerkte hij, dat de oude dronkaard, de stiefvader van de kleine violiste, verdwenen was.

Elven fronste hij de wenkbrauwen,

maar toen was zijn aandacht weer uitsluitend bepaald bij dat mooie, jonge kind, dat nu misschien reeds op het podium van de grootste concertzaal zou hebben gestaan, indien de omstandigheden haar wat gunstiger waren geweest.

Het muziekstuk liep ten einde en met een laatste, jubelend accoord brak het af.

Een kort ogenblik was het doodstil, want zelfs die loslevende, onverschillige jongelieden, de meesten half beschonken, waren onder de indruk geraakt van dat heerlijke spel; een ogenblik later klaterde het applaus.

Sabadoni was opgestaan en kwam op het jonge meisje toe, dat daar stond, meer ontdaan dan verheugd over deze uitbarsting van geestdrift.

Het was duidelijk te zien, dat hij, zóal niet volkomen dronken, dan toch allesbehalve nuchter was.

Er lag een verdachte gloed in zijn donkere ogen, toen hij haar, na een hoffelijke buiging, de viool afnam en deze op de vleugel legde.

Toen strekte hij zijn bevende handen naar haar uit, vatte haar bij de schouders, bracht zijn gelaat dicht bij het hare en zei, op zijn voeten wankelende:

— Dat heb je buitengewoon goed gedaan, mijn duifje. Kom hier, ik moet je er een kus voor geven.

Hij wilde haar naar zich toe trekken, maar het meisje schudde verschrikt zijn armen van haar schouders, hetgeen hem tot nog groter hartstocht scheen te prikkelen, want hij kwam opnieuw op haar toe, vatte haar ruw beet en bromde:

— Komaan, nu geen dwaze kunsten. Je hebt een beloning ruimschoots verdiend boven de duizend francs, die ik je heb toegezegd. Ik verlang naar je mooie lippen, schoon kind.

Hij trok haar ruw in zijn armen en zijn mond zocht haar lippen, maar zij worstelde wanhopig om los te komen. Zij keek smekend in het rond, maar zag niets anders dan rode, lachende, opgewonden gezichten, die het spelletje wel aardig schenen te vinden.

Neen, toch niet; plotseling rees daar vlak naast haar, een bleek, ernstig ge-

zicht op en zij herkende aanstonds de vriendelijke heer van zoëven, die haar het sprookje had verteld van haar viool, een sprookje dat zij nog altijd niet kon geloven.

En dezelfde stem van zoëven klonk vlak naast haar oor, nu echter niet meer vriendelijk, maar hard en bevelend:

— Laat dat meisje onmiddellijk los, mijnheer Sabadoni, gij ziet toch wel, dat uw optreden haar onaangenaam is.

Sabadoni keek de Engelse graaf een ogenblik zeer verwonderd aan, alsof hij zijn eigen oren niet vertrouwde, liet toen een schor lachje horen, vatte het meisje nog wat steviger beet, trillend nu van hartstocht en poogde opnieuw haar gelaat naar het zijne te trekken, terwijl zij zich uit alle macht van hem af trachtte te duwen, door de kleine handen tegen zijn borst te drukken.

— Mijnheer, help mij toch, vroeg zij klagend, het mooie hoofdje half naar de Engelsman gewend.

— Tot uw dienst, mademoiselle, antwoordde deze kalm.

En nu klonk de stem niet alleen bevelend, maar hard en snijdend, toen de Engelsman dreigend naast Sabadoni stond en hem toebeet:

— Laat haar nu onmiddellijk los. En bedenk dat ik zulke bevelen nooit tweemaal herhaal.

— Bevelen? herhaalde de Levantijn langzaam en verblekend, terwijl hij onwillekeurig zijn greep wat deed verslappen, waarvan Caroline onmiddellijk gebruik maakte, door zich los te rukken, haar kostbaar instrument te grijpen en snel, snikkend en geheel ontdaan, de kamer uit te lopen, zonder er zich zelfs van te overtuigen of haar stiefvader haar wel volgde.

Die plotselinge verdwijning scheen Sabadoni zo driftig, zo woedend te maken, dat hij alle zelfbeheersing verloor en de Engelsman toebeet:

— Waar bemoeit ge u mee? Wat hebt ge mij te bevelen? Indien ik geweten had, dat ik een schoft in ons midden zou ontvangen.

Hij had het beledigende woord nauwelijks gezegd, of een slag kletste op zijn bleke wang neer, zonder dat de En-

gelsman zich echter in het minst scheen op te winden.

Sabadoni was vaalbleek geworden en was zichzelf ternauwernood meester, toen hij met bevende stem, haast on-verstaanbaar uitbracht:

— Dat zal ik je betaald zetten.

— Waar en wanneer ge maar wilt, mijnheer, zei de Engelsman koeltjes.

— Morgenochtend. Het is nog geen middernacht, wees zo goed, onmiddellijk een paar van uw vrienden hier te zenden. Ik zal in die tijd mijn eigen getuigen hebben aangewezen.

Maar nu trad Dumont naar voren, die volkomen overrompeld was door de snelheid, waarmede dit betreurenswaardige voorval had plaats gehad en die nu uitriep:

— Zacht wat, zacht wat. Ziet gij niet, Sabadoni, dat mijn vriend de rechter-arm in een draagdoek heeft?

Voor deze iets kon antwoorden, had de Engelsman reeds uitgeroepen:

— Dat heeft niets te betekenen, mijnheer, en ik verzoek u, u vooral niet te laten weerhouden door die omstandigheid, om mij partij te geven. Ik kan ook links schermen.

Hij boog vluchtig in het rond en was reeds bij de deur, toen Dumont hem bij zijn mouw greep en zei:

— Is u dat ernst, mylord?

— Geloofst gij, dat ik met een belediging spot, amice?

— Niets kan u dus terughouden van dat onzinnige plan, om met een gewonde arm te gaan duelleren?

— Niets.

— Ook niet de omstandigheid, dat u de man, die u een scheldwoord naar het hoofd slingerde, een oorvijs hebt toegediend.

— Ook dat niet. Want hij gaat door voor een man van beschaving en van stand en door zulke lieden laat men zich niet beledigen.

— Maar, om een straatvioliste, mijn waarde vriend!

— Om een kunstnares, mijnheer, hernam de Engelsman hooghartig en hij stond op het punt om te vertrekken, toen Dumont hem nogmaals weerhield en op vaste toon zei:

— Als gij dan vast besloten zijt en niets u kan terughouden, dan verzoek ik u als een van uw getuigen te mogen optreden. Gij kunt mij dat niet weigeren want ik ben degene geweest, die u hier heeft geïntroduceerd en u in dit zeer onaangename parket heeft gebracht. Is het u bekend, dat Sabadoni een voortreffelijk schermer is?

— Ik wist het niet, mijnheer, maar indien ik het wel had geweten, dan zou dat toch volstrekt geen verandering hebben gebracht in mijn voornemen. Als ge mij kent, beter dan thans, dan zoudt gij ook weten, dat de dood voor mij volstrekt geen verschrikkingen heeft. Intussen, ik neem uw voorstel gaarne aan en ik zal zo vrij zijn u over een half uur in kennis te brengen met een van mijn beste vrienden, opdat gij u beiden zult kunnen verstaan met de getuigen van dat sinjeur daarbinnen.

De laatste woorden waren gewisseld op de gang, in de nabijheid van de vestiaire.

Lord Palmhurst informeerde nog naar het meisje, maar, zoals hij wel vreesde, was zij onmiddellijk vertrokken, na in de vestiaire haar mantel te hebben gevraagd, terwijl haar vader, stomdronken in een zijvertrek op een divan lag te ronken.

Op de stoep staande van het huis, terwijl een zachte lentelucht hem om de slapen woei, staarde de Engelsman een oogenblik voor zich uit en mompelde toen:

— Nu weet ik haar adres nog niet en zij niet het mijne. Maar ik zal niet rusten voor ik dat talentvolle kind heb teruggevonden in deze miljoenenstad, of mijn naam is geen John Raffles.

HOOFDSTUK III

EEN DUEL EN EEN ONTVOERING

Toen Brand omstreeks één uur in de nacht naast Raffles in de auto zat, bestuurd door Henderson, de trouwe chauffeur van de avonturier, teneinde zich naar het huis van Dumont te begeven, met wie hij een bezoek zou brengen aan de getuigen van Sabadoni, barstte hij uit, zichzelf nauwelijks meester:

— Maar dit is het werk van 'n krankzinnige, Edward. Mijn hemel, het is nog geen maand geleden, dat u hier in Frankrijk hebt geduëlleerd.

— Niet om dezelfde reden, Charles.

— Een mooie verontschuldiging. Vergeet je dan helemaal je gekwetste arm?

— Over drie dagen zal dat wondje volkomen genezen zijn.

— Dat zal je in de vroege ochtenduren wel veel helpen, riep de jongeman schamper uit. En vervloekt moge het ogenblik zijn, waarop je hier kennis hebt gemaakt met die Dumont.

— Je kunt wel wat hartelijker spreken over iemand die mijn getuige zal zijn, merkte Raffles ironisch op.

— En ook vervloek ik dat laatste karweitje, waarbij je dat ongeluk aan je arm gekregen hebt, riep Brand, zonder te letten op hetgeen Raffles had gezegd en doelende op een der laatste avonturen een stoutmoedige inbraak in het huis van een oude geldwolf, woekeraar van professie, welk avontuur echter, jammer genoeg, niet opgetekend is in de gedenkschriften van Brand.

— Charles, blijf toch wat kalm, amico, viel Raffles hem schouderophalend in de rede. Je bent het toch zeker wel met mij eens, dat ik onmogelijk anders handelen kon dan ik gedaan heb?

— Maar om een straatvioliste, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Die uitroep heb ik vanavond al eens gehoord, Charles, en dit moet nu de laatste keer zijn, antwoordde Raffles ernstig. Er klinkt iets minachtends in

en dat is steeds en onder alle omstandigheden misplaatst, maar heel stellig in dit geval, want ik zeg je nog eens, dat dat meisje kunstenaarsbloed in de aderen heeft en over een jaar de wereld verbaasd zal doen staan door haar talent.

— En je weet niet eens, waar het kind zich op het ogenblik ophoudt. Je kent haar adres niet, weerlegde Brand.

— En daarom zal ik niet rusten, voor ik dat zo gauw mogelijk heb ontdekt. En voor het geval ik daartoe niet bij machte mocht zijn, je begrijpt mij zeker, Charles, draag ik jou die taak op. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, indien ik zulk een opmerkelijk talent liet ondergaan. Van het kostbare instrument dat zij bezit, spreek ik nog niet eens, maar ik ben er van overtuigd, dat het op de duur niet bestand zal blijken te zijn tegen de inwerking van vocht en koude, jaar in, jaar uit.

Brand had de hand van Raffles gegrepen en drukte ze met kracht, terwijl hij uitriep:

— Zeg dat toch niet, Edward, en laat die hele dwaze onderneming varen. Men vecht niet met zulke lieden.

— Zwijg toch, Charles, zei Raffles schouderophalend. Je weet immers zelf wel, dat je nonsens praat. Ik ben geen wildeman, ik ben geen houwdegen, ik keur zelfs het duel in verreweg de meeste gevallen af, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, dat een man van eer zich een lafaard toont, de naam van edelman onwaardig, als hij zich strafeloos laat beledigen. Er zijn grenzen. Maar ik geloof dat wij er hier al zijn. Ja, dit is het huis van mijn nieuwe vriend Dumont. Er brandt licht. Maak nu maar spoedig je afspraak met hem, ga naar het huis van Sabadoni en kom mij dan de uitslag zo gauw mogelijk melden, of nog beter, laat mij maar rustig slapen.

en maak mij wakker tegen de tijd, dat het nodig zal zijn. Het spreekt vanzelf, dat ik de degen kies.

Brand schudde mismooedig het hoofd en zei zacht:

— Je hebt wel in een half jaar niet links geoefend, Edward.

— Dan beloof ik je, dat ik morgenochtend nog een kwartier met je zal trekken. Ben je nu tevreden gesteld? Maak dan voort en wees niet onhoffelijk. Tot straks. Neem jij maar een taxi, dan laat ik mij door Henderson terugrijden met de wagen.

Brand stapte uit, het portier klapte dicht en terwijl hij aanbelde en werd binnen gelaten, raasde de grote wagen door de bijna volkomen verlaten straten van dat deel van Parijs en reed een half uur later, nadat Raffles was uitgestapt, de garage binnen van een van die nieuwe huizen, welke men thans begint te bouwen aan de oostgrens van Parijs.

Zonder 'n spoor van zenuwachtigheid, zonder het geringste zweempje onrust ontkleedde Raffles zich bedaard, na de draagdoek te hebben afgespeld, overtuigde zich ervan, dat zijn rechterarm nog stijf was om hem te kunnen gebruiken, strekte zich uit in zijn bed en ~~en~~ vijf minuten later vast.

Het was vijf uur in de ochtend toen Raffles zich bij de linkerarm voelde schudden.

Hij was onmiddellijk klaar wakker, kwam overeind zitten en zag dat het ochtendlicht reeds in de kamer drong.

Hij wreef zijn ogen uit, gaapte eens, knikte Brand toe, die met een betrokken gezicht voor zijn bed stond en vroeg toen:

— Hoe laat en waar? Lieve hemel, amice, zet niet zulk een doodbiddersgezicht. Wij zullen er ons wel doorslaan. Het zal er die vent toch wel niet om te doen zijn, mij naar de andere wereld te sturen?

— Dat weet ik nog niet, antwoordde Brand somber. Ik heb hem gezien en hij lijkt mij er juist best toe in staat. Een wat Dumont mij vertelt van zijn schermkunst, dat is ook niet erg bemoedigend, dat wil zeggen, niet voor jou, maar voor

hem daarentegen wel. Het is om zes uur, op 't terrein achter de Eiffeltoren, waar wij ongestoord zullen zijn, tenminste dat verzekeren de getuigen van je tegenpartij.

— Het is niet erg romantisch en ik had St. Cloud geprefereerd, maar welbeschouwd zijn alle plaatsen goed, herenam Raffles geeuwend.

Het was omstreeks tien minuten voor zes, toen de auto weer voor kwam en zo snel mogelijk wegreed in de richting van de Eiffeltoren.

Bij een der reusachtige pijlers troffen de beide mannen Dumont aan, die hen met een zwijgende handdruk begroette. Ook hij was bleek. Onder de arm droeg hij een langwerpige pak, met zeildoek omwikkeld, hetwelk hij zo goed mogelijk aan het scherpend oog der politieagenten trachtte te onttrekken, door er zijn wijde overjas overheen te slaan.

Zonder dat er een enkel woord werd gesproken, begaven de drie heren zich naar een deur in de schutting, die op een kloppen van Dumont geopend werd, door een oud mannetje, de terreinknecht die voor een goede fooi was omgekocht om het sportveld voor dit verboden doel ter beschikking te stellen.

De beide getuigen van Sabadoni kwamen langzaam op het binnentredende groepje toelopen en Raffles zei hoffelijk, zijn hoed afnemend:

— Ik vraag de heren excuus, dat wij twee minuten te laat zijn. Wij hebben werkelijk al het mogelijke gedaan, om bijtijds hier te zijn.

— Daarvan zijn wij overtuigd, mijnheer, antwoordde een van de getuigen van Sabadoni, maar thans zullen wij ons haasten, nietwaar, want wij zullen hier niet lang ongestoord kunnen blijven doen wat er te doen valt.

De toebereidselen werden gemaakt.

Een weinig daarna stonden de beide duellanten in de gevechtshouding tegenover elkaar, na met gratie het saluut te hebben gebracht.

Een paar malen hadden de secondanten reeds geroepen, dat de duellanten rust moesten nemen, maar telkens riep Sabadoni sebor:

— Doorvechten! Doorvechten!

Hij had maar al te goed gezien, dat zijn tegenstander vermoed begon te raken en hij wilde het voordeel daarvan niet prijsgeven.

Sabadoni bracht door een behendige beweging de degen van zijn tegenstander uit de richting, maakte sneller dan de gedachte een schijnstoot en viel uit.

De degen zou stellig Raffles' borst doorboord hebben, als deze niet op het allerlaatste ogenblik bliksemsnel het staal van zijn vijand een weinig had doen afwijken, zodat de punt van diens wapen hem alleen maar een eindje in de schouder drong.

De pijn was echter zo heftig, de stoot zo fel, dat Raffles zich zijn degen voelde ontzinken.

Sabadoni echter trok, reeds toen Raffles ontwapend was, zijn eigen wapen snel uit de wonde en wilde opnieuw uitvallen, met het maar al te duidelijke doel om zijn thans gewonde, ontwapende vijand de genadestoot te geven, toen hij zich plotseling van de grond voelde lichten en een eind verder op het veld neersmakken door een reus, die plotseling was komen opdagen, niemand begreep van waar.

Het was Henderson, die, ten prooi aan een dodelijke ongerustheid, zijn wagen in de steek had gelaten, een ogenblik over de schutting had heengegluurd en er toen vastberaden overheen was geklommen, ongezien door de anderen, wier aandacht uitsluitend gevestigd was op die beide verbitterde tegenstanders.

Henderson moest de verraderlijke beweging van Sabadoni hebben gezien en had hem met een enkele sprong weten vast te grijpen, voor hij kon toestoten.

Bij zijn buiteling had Sabadoni zijn degen moeten prijsgeven, maar hij sprong nu op, met een woeste kreet en wilde het wapen oprapen.

Maar de reus was hem voor.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat geen van de secondanten bij machte was geweest tussenbeide te komen.

Allen kwamen nu toesnellen, om de onbeschaamde chauffeur heftige verwijten te doen, op Brand na, die hem wel

om de hals had willen vliegen en die zich, met de dokter, aanstonds naar Raffles had begeven, teneinde de wonde te onderzoeken.

De prik was inderdaad ernstig genoeg, om een voortzetting van het tweegevecht volkomen onmogelijk te maken.

De geneesheer legde zwijgend het verband en zei tot Raffles, die zeer bleek was geworden, maar geen woord had gezegd, geen kreet had geslaakt:

— Houd u acht dagen rustig en gij zult volkomen genezen zijn van die wonde. En sta mij toe, mylord, dat ik u, ofschoon ik niet de eer heb u te kennen, mijn grote bewondering te kennen geef voor uw moed en uw kalmte.

De dokter had dit laatste gezegd met een minachtende, zijdelingse blik op Sabadoni, die zich langzaam weer aankleedde en met trillende hand zijn das knoopte.

Raffles had glimlachend even de hand van de geneesheer gedrukt en zei alleen maar eenvoudig:

— Ik dank u voor uw goede mening, dokter. Ik heb gedaan wat ik kon en ik begreep wel, dat ik voor mijn leven vocht.

En toen gingen zijn heldere, grijze ogen naar de reus, die beschaamd op dezelfde plaats was blijven staan, terwijl hij hem met een korte hoofdbeweging bij zich wenkte en met voorgewende strengheid vroeg:

— Wat had dat te beduiden James? Hoe durfde je op zulk een wijze je in een tweegevecht mengen? Wilde je mij bespottelijk maken?

— Ik wilde alleen maar, ik zag het gezicht van die vent; hij stond op het punt u te doorsteken en daarom... begon de arme kerel hakkellend, met een smekende blik naar Brand.

De jongeman kwam hem aanstonds te hulp, en zei met een lachje:

— Ik denk dat Lord Palmhurst je optreden in zijn hart niet afkeurt, James. En ik voor mij vind, dat je niet anders had kunnen handelen. Denkt een van de heren er soms anders over?

Brand keek bij die vraag niet bepaald vriendelijk in het rond, en meer speciaal naar de beide getuigen van de tegen-

partij, maar niemand hunner scheen veel lust te hebben, de zaak nog verder voort te zetten.

Sabadoni was niet zonder moeite overeind gekomen, en Raffles ging daar hem toe, en zei koeltjes:

— Wat u betreft, mijnheer, indien gij van oordeel zijt dat de zaak hiermede nog niet afgelopen is, dan ben ik steeds en overal tot uw dienst, zodra mijn wonden genezen zijn.

Sabadoni gaf geen antwoord, maar wierp Raffles een blik vol haat toe, die boekdelen sprak.

Hierop bogen de heren voor elkaar en voor elkanders getuigen. Raffles zegde de geneesheer nogmaals dank voor zijn hulp en toen verlieten de strijdende partijen het slagveld, waar wellicht een dode had kunnen achterblijven, wanneer de reus niet zo doortastend ware opgetreden.

Raffles had vrij wat bloed verloren en leunde bleek achterover in de grote auto, terwijl Brand hem bezorgd gadesloeg.

Toen zij bijna een kwartier gereden hadden, begon Raffles plotseling:

— Je moet dus onmiddellijk naar dat meisje gaan zoeken, Charles.

— Welk meisje bedoel je?

— Caroline Huguet natuurlijk.

Dus aan haar denk je op dit ogenblik? riep Brand op een toon van ongelooft.

— Ja, Charles. Dat lieve kind boezemt mij belang in, en zij is het waard, dat men zich met haar bemoeit. Bovendien heb ik het gevoel, dat zij in gevaar verkeert. Parijs is een gevaarlijke stad voor meisjes in haar toestand. En de bescherming van haar stiefvader, wij hebben ons gisteren zelf kunnen overtuigen, welke waarde die heeft. Ik zelf zal wel enkele dagen rust moeten nemen, helaas, en ik laat dus dat onderzoek aan jou en aan Henderson over.

Daarop sloot Raffles de ogen, en hij sloeg ze pas weer op toen de auto stil hield voor de pas gehuurde villa.

Er verliepen vier dagen met dit onderzoek, en in de ochtend van de vijfde dag, toen Raffles reeds zo goed als genezen was, en zijn rechterarm weer

bijna normaal kon gebruiken, kwam Brand omstreeks elf uur in de ochtend met een bleek gelaat thuis. Raffles zag aanstonds dat er iets ernstigs moest zijn gebeurd.

— Heb je haar woning ontdekt? vroeg hij, de hand op Brand's schouder leggend je zlet er zo ontgaan uit, alles is toch goed met mijn kleine beschermeling?

— Dat weet ik niet, Edward, antwoordde Brand op doffe toon. Zij is weg.

— Weg? riep Raffles ontsteld uit.

— Ja, en niemand weet waarheen. Je weet, dat ik gisternacht zeer laat een aanwijzing kreeg van de politie, en het leek mij vanochtend dat die in de goede richting voerde, want inderdaad konden omwonenden mij verzekeren, dat Caroline Huguet en haar stiefvader woonden op een zolderkamertje van een heel oud huis in de Rue de Saint Sulpice. Ik begaf mij natuurlijk aanstonds naar boven, klopte aan, kreeg geen gehoor en waagde het er op, de deur te openen, de woning was verlaten, en de beide bedden, of laat ik maar zeggen de twee stromatrasen van stiefvader en dochter waren heel waarschijnlijk die nacht niet gebruikt. In elk geval kreeg ik die indruk. Ik wachtte nog enige tijd, ik begon het vertrek eens na te zoeken, en toen deed ik enige ontdekkingen die mij schrik aanjoegen. Ik vond op de tafel twee halfgeledigde glazen, waarin nog wat wijn was achter gebleven, en in een van die glazen was een bezinksel dat mij heel verdacht voorkwam. De wijn zelf was een weinig troebel. Ik heb dat restje trouwens overgegoten in een flesje, dat ik daar vond en meegebracht. Je moet nu zelf maar oordelen.

— Verder, drong Raffles aan, die met de grootste spanning toeluisterde.

— Ik ging op informatie bij de omwonenden, en vernam dat het meisje omstreeks negen uur vermoed thuis was gekomen, met haar vioolkist onder de arm, en vergezeld van haar stiefvader. Omstreeks die tijd aten zij meestal. Wat later, het kan half tien zijn geweest, ging de man alleen weer uit. Een wéér een half uur later ongeveer vroeg een man, die beschreven wordt als lang en slank, met een donkere baard, naar Ca-

roline, ging de trappen op en werd sindsdien niet meer gezien. Laat ik je dadelijk zeggen, dat men dat huis ook langs een achtertrap kan verlaten, die vroeger gebruikt werd door bedienden, maar die trap is in onbruik geraakt, sedert het huis alleen maar bewoond wordt door arme gezinnen. Dat is alles.

Raffles stond een ogenblik doodstil, met de vuisten op de tafel geleund, en met een diepe rimpel in het voorhoofd.

— En is de stiefvader niet teruggekeerd vannacht? vroeg hij eindelijk.

— Neen.

— Wanneer miste men het meisje?

— Wel, niemand miste het. Want ik was het, die aan de bureu het nieuws moest vertellen, dat zij niet in huis was.

— Heb je haar viool in veiligheid kunnen brengen?

— Haar viool heb ik nergens gezien, Edward. Ik heb in alle hoeken en gaten gezocht, en dat kostte mij werkelijk niet veel tijd in dat kleine, schamele hokje.

— Dan is er iets ernstigs gebeurd, Charles, en ik zal niet rusten, voor ik ontdekt heb wat hier achter zit, riep Raffles, en zijn stem klonk hard toen hij het zei.

HOOFDSTUK IV

IN DE DUISTERE HOLEN VAN PARIJS

Brand zag wel aan het gelaat van Raffles, dat het vruchteloos zou zijn, hem te willen overtuigen, dat hij nog niet in staat was tot een grote krachtsinspanning.

Henderson kreeg onmiddellijk zijn instructies, en de brave reus was dadelijk een en al ijver. Hij maakte de auto gereed, terwijl Raffles zijn uiterlijk ging veranderen, en weinig opzichtige kleren aantrok, zodat hij leek op een rechercheur of een inspecteur van politie in burger.

Het was nog geen twaalf uur toen de auto reeds stopte voor het huis, hetwelk Brand had aangewezen.

Er was een portier, zoals in bijna elk huis in Parijs, die zijn loge had aan de voet van de grote trap, welke een aanvang nam omstreeks de helft van de grote poortgang, die van de straat naar de binnenplaats leidde.

Raffles nam direct de leiding van de onderneming op zich, trad op de concierge toe, en drukte de man een goudstuk in de handen, terwijl hij met zijn vriendelijkste glimlach vroeg:

— Waarde vriend, wij zijn hier gekomen om enige inlichtingen van je te

vragen. Het betreft hier de afwezigheid van juffrouw Huguot. Of zou zij bijgeval inmiddels zijn teruggekeerd?

— Niets van gemerkt, mijnheer, antwoordde de concierge, verheugd over dit onverwachte buitenkansje. Niemand begrijpt er iets van.

— Wilt u ons toestaan, haar kamer even te onderzoeken, en ons dan later nog een paar vragen beantwoorden?

— Met het grootste genoegen, mijnheer, antwoordde de concierge ijverig.

De man wilde reeds de trap opgaan, toen Raffles hem glimlachend terughield en zei:

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik u zoveel last veroorzaakte, waarde heer. Wij kunnen het kamertje heel gemakkelijk alléén vinden en voor diefstal behoeft gij heus niet bang te zijn.

— Och lieve hemel neen, mijnheer, een blind paard kan er geen schade doen, zei de portier.

Zonder verder nog iets te zeggen, begon Raffles de trap te beklimmen, door Brand op de voet gevolgd.

Die trap was zo donker, dat Raffles zijn zaklantaarn moest aanknippen bij het onderzoek van die trap.

Hij was nog geen twee treden naar boven gegaan, of hij slaakte een zachte uitroep en richtte het schijnsel van zijn lantaarn op een van de ijzere spijlen, die de trapleuning steunden.

Tussen het hout en de spijl zat een grote flard goed van een donkere kleur.

Raffles had enige moeite om die flard los te trekken, hij bekeek het stukje stof aandachtig en zei toen:

— Een goedkoop katoentje, Charles. Maar toch met kracht losgetrokken van een jurk. En ik ken dat katoentje; het meisje droeg het, toen ik haar voor de eerste maal hoorde spelen. Het is trouwens de vraag of zij nog wel iets anders had behalve dat jurkje, dat zij op de soirée bij Sabadoni droeg. Wat zegt je dit, Charles?

— Wel, natuurlijk dat zij met haar jurk achter deze spijl is blijven haken.

— En zonder het te merken, amice. Of althans zonder in staat te zijn, het goed los te maken. Want ik kan niet aannemen, dat een meisje in haar positie, merkende dat zij haar japon zou scheuren, niet meteen zou proberen dat onheil te voorkomen. En als het daartoe al te laat is, dan loopt zij niet zo maar verder, maar zij maakt dit grote stuk stof los, om het naderhand weer vast te naaien. Geloof jij dat ook niet?

— Ja, dat zou een meisje als Caroline Huguët zeker doen, riep Brand uit. Maar dat zou dan betekenen...

— Natuurlijk, dat zij tegen haar zin is weggevoerd, en waarschijnlijk deze trap is afgedragen, door iemand die grote haast maakte, vulde Raffles de zin aan. Overigens, aan het feit van een ontvoering kan nauwelijks meer getwijfeld worden. Ik heb het restantje wijn geanalyseerd; 't bezinksel bestond uit poeder van een sterk bedwelmend slaapmiddel.

— Ik vermoedde het al, riep Brand uit. Die wijn moet dan zijn geschonken door de man met de baard.

Raffles wierp Brand een zonderlinge blik toe, en zei, zacht het hoofd schudgend:

— Dat komt mij, integendeel, niet erg waarschijnlijk voor. Voor zover ik het

meisje heb leren kennen, was zij er volstrekt de persoon niet naar, om wijn te gaan drinken met een wild vreemde man.

— Het kan wel familie van haar geweest zijn.

— Die bezat zij niet, behalve haar stiefvader, dat hebben wij uit haar eigen mond gehoord.

— Hoe verklaar je het dan dat de man in het geheel niet is teruggekeerd?

— Tenzij wij aannemen, dat hij medeplichtig is, zei Raffles.

— Maar dat zou verschrikkelijk zijn, dat wil ik niet aannemen, riep Brand uit. Het is waar dat hij slechts haar stiefvader was, dat hij dronk, dat zij hem steeds de teugels strak moest houden maar dat hij de behulpzame hand zou hebben geboden om haar over te leveren aan wie weet welk gespuis, dat kan ik niet aannemen.

— Als je dat niet wilt aannemen, amice, dan zul je moeten toegeven, dat er nog maar één andere mogelijkheid is en wel dat de stiefvader zelf, toen het meisje even afwezig was, een bedwelmend middel in de wijn deed.

— Maar waarom in 's hemelsnaam, als het dan niet was om de ontvoering te vergemakkelijken?

— Om de viool te stelen, Charles, antwoordde Raffles kalm.

Het bleef weer heel lang stil.

Pas toen zij op het punt stonden, de woning van de Huguets binnen te gaan, zei Brand zacht:

— Maar Edward, dan zouden wij toch moeten aannemen, dat hij de hoge waarde van dat instrument kende?

— Hij wist ook wat de viool waard was, amice. Dat is hij te weten gekomen op dezelfde avond, toen ik door Dumont in het huis van Sabadoni werd geïntroduceerd, en toen zij daar speelde. Ik herinner me heel goed dat hij vlak naast mij stond, toen ik zijn stiefdochter op de grote waarde van haar Stradivarius wees, en ik zie wéér de uitdrukking van zijn gezicht voor mij, die mij aanstonds had moeten waarschuwen; jammer genoeg is dat tweegevecht tussenbeide gekomen. Anders zou ik wel

gezorgd hebben dat zij dat instrument duur had kunnen verkopen, als zij dat gewild had.

— Maar beste Edward, dit zou de zaak nog raadselachtiger maken, riep Brand uit, de deur openstotend.

— Hoezo?

— Wel, als de oude Huguet het deed, om de viool te stelen, dan valt het toch niet te verklaren hoe de man met de baard een half uur daarna kwam, nog van niets wetende?

— Wel, dat is louter toeval. Die man had misschien wel in opdracht, de zaken eens af te loeren, en toen hij het bewusteloze meisje vond, profiteerde hij aanstonds van die gelukkige omstandigheid. Daarop wijst ook de vlucht langs de trap, waarbij een stukje van het katoenen jurkje verloren ging. Het spreekt echter vanzelf dat de man de inrichting van het huis moet hebben gekend en geweten heeft, dat hij langs de achtertrap gemakkelijk ongezien zou kunnen weggelopen. Het moet nu nog maar worden uitgemaakt of die kerel voor eigen rekening optrad, dan wel in opdracht van derden.

— Dan zou die derde in dit geval wel eens Sabadoni kunnen zijn, riep Brand uit.

— Diezelfde gedachte is ook reeds bij mij opgekomen, Charles. Nu, ik geloof dat hier weinig meer valt te ontdekken. Van een worsteling is geen sprake. De stoelen staan netjes bij de tafel, het tafelkleed ligt zonder een kreukje, de borden zijn zelfs niet aangeroerd.

— Maar hoe heeft hij haar kunnen wegdragen, zonder dat de burens het bemerkten?

— Wel, het hoefde niet meer leven te maken dan het wegdragen van een zak wasgoed, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is trouwens de vraag of alle burens wel thuis waren.

— Zouden wij er niet verstandig aan doen, de politie op de hoogte te brengen? vroeg Brand.

— Ja, in dit geval moet het gedaan worden, want zij beschikt over machtige middelen, die ons hier te Parijs ontbreken. Zij kan per radio alle instrumenthandelaars op de hoogte stellen,

zij kan zelfs de grenzen doen sluiten als zij wil, in het geval die Huguet mocht proberen, met de kostbare viool Frankrijk te verlaten. Helaas heeft hij reeds de tijd gehad om dit te doen, want het staat vast, dat hij gisteravond omstreeks half tien dit huis heeft verlaten. Hij kan dus met de viool reeds lang te Brussel, Amsterdam of Londen zijn, en zeker als hij van een vliegmaschine gebruik heeft gemaakt. De politie zal er dus verstandig aan doen, ook de handelaars in muziekinstrumenten in alle grote steden van Europa te alarmeren.

— En de ontvoering van het meisje?

— Ook dat moet aan de politie worden medegedeeld. De politie is nu eenmaal beter dan wij in staat alle stations tegelijk te doen bewaken, maar dat behoeft niet te beletten, Charles, dat wij op eigen gelegenheid de zaak verder onderzoeken. En laat Sabadoni zich in acht nemen, als het inderdaad mocht blijken, dat hij zijn bedreiging ten uitvoer heeft gebracht en zich van het meisje heeft meester gemaakt, met het doel zich te wreken over de behandeling, welke zij hem op die muziekkavond heeft doen ondergaan. En nu geen tijd meer verloren, maar aan het werk. Wij zullen de politie opbellen, vertellen, wat zij nodig heeft te weten, en dan moet zijzelf hier maar nader onderzoek komen doen. Ik betwijfel echter, of men zich wel heel erg druk zal maken om zulk een onbeduidend geval als de verdwijning van een straatviolistje. Lieve hemel, ieder jaar verdwijnen er hier honderden personen op een geheimzinnige wijze, van wie nooit meer iets gehoord wordt.

Raffles keek nog even rond, bladerde even in de muziek, die op de piano lag, zo oud, dat men zich onmogelijk kon voorstellen, dat die oude karkas nog klank gaf, en toen verlieten de beide vrienden het kamertje, gingen langs de smalle trap naar beneden, en volgden nu in plaats van de hoofdtrap, de achtertrap, totdat zij eindelijk uitkwamen op de binnenplaats, midden in een hoop schreeuwende, spelende kinderen.

Het werd nu duidelijk, dat de man met de baard niet eens veel moeite moest hebben gehad, de kleine Caroline Hu-

guet, die zo licht woog als een veertje langs die nooit gebruikte trap naar beneden te dragen, met haar de donkere binnenplaats over te steken, en zo door een van de vijf of zes poortgangen, die op die binnenplaats uitmondten, zijn buit in veiligheid te brengen.

Hij zou wel een taxi hebben aange- roepen, en hebben voorgegeven dat zijn metgezellin plotseling onwel was gewor- den. Taxichauffeurs zijn zelden nieuws- gierig, als men hun een goede fooi in de handen drukt.

Inmiddels hadden de beide vrienden niets anders dan dat flardje japonstof, en nu moesten zij maar zien, hoe zij in het onmetelijke Parijs het spoor terug- vonden van het ontvoerde meisje, ter- wijl het nog niet eens vaststond of zij niet wellicht naar een andere stad was overgebracht.

Er was echter een kleine kans, dat inderdaad Sabadoni hier de hand in het spel had gehad, en dat moest dus in de eerste plaats onderzocht worden.

Misschien was het arme kind nog al- tijd bewusteloos op dit ogenblik en was het nog niet te laat om haar te ontruk- ken aan dat gladdes heerschap.

Een ogenblik stonden de beide vrien- den stil onder het grote poortgewelf, en toen begon Brand zacht:

Als het inderdaad Sabadoni is, zou hij het dan hebben durven wagen, haar naar zijn huis te laten brengen?

— Dat acht ik zelfs zeer waarschijn- lijk, antwoordde Raffles. In ieder geval zullen wij er nu meteen heengaan, en dat nog voor de politie te hebben op- gebeld, want het is voor de toekomst van een kunstenaars niet bepaald aan- bevelenswaardig, als zij reeds nu bij der- gelijke ellendige geschiedenissen moet worden betrokken, waarbij haar naam natuurlijk in de kranten genoemd wordt, wie weet op welk een wijze. Vinden wij haar daar niet, dan is het altijd nog tijd genoeg, om de hulp, van de politie in te roepen. Laten wij maar aanstonds op weg gaan; meer dan ooit kan hier iedere seconde kostbaar zijn.

— Maar als we zeggen waarom wij ko- men, Edward, dan zullen wij eenvoudig niet worden toegelaten.

— Ik zal ook niet zo dwaas zijn, een weigering af te wachten, Charles. Wij zijn met ons beiden, wij zijn ook goed vermomd, en al waren wij dat niet, wij zouden toch samen dat heerschap wel mores leren. Daar is de auto, James, laat eens zien wat je uit de wagen kunt halen, en rijd ons zo snel mogelijk naar het adres, waar je me vier dagen geleden die avond hebt gebracht: het adres van mijnheer Alphonse Sabadoni.

— In orde, mylord, zei Henderson. Dat adres zal ik niet zo gauw vergeten. Daar woont die rotvent, met wie gij ge- dulleerd hebt.

— Zo is het. Rijd vlug, maar denk erom, dat de Parijse verkeersagenten streng zijn.

Gedurende de rit, die omstreeks vijf en twintig minuten duurde, spraken de beide vrienden bijna niet met elkaar. Zij waren in hun eigen gedachten ver- diept, en dachten bijna evenveel aan de viool als aan het ongelukkige meisje, dat zo slecht beschermd was door haar stiefvader, die zich zelfs niet had ont- zien, haar te beroven van het enige mid- del, waarmede zij haar brood kon ver- dienen.

Raffles balde in machteloze woede de vuisten, als hij dacht aan de mogelijk- heid, dat die schurk van een Huguet het prachtige instrument misschien voor een appel en een ei verkocht had, al- leen maar om aan geld voor drank te komen.

Die viool kwam echter pas in de twee- de plaats; allereerst betrof het hier, het arme meisje te hulp te komen.

Daar stopte de auto reeds, Raffles en Brand sprongen eruit, en liepen aan- stonds naar de portiersloge, en bemerk- ten niet eens, dat ook Henderson zijn plaats achter het stuur had verlaten, en hen op de voet volgde, vastbesloten om de behulpzame hand te bieden, als het nodig mocht zijn.

— Ja, mijnheer Sabadoni was thuis, zo verklaarde de portier, wel een beetje verwonderd over een bezoek op zulk een uur, nu bijna iedereen aan de lunchtafel zat.

Nee, hij was de hele ochtend nog niet uit geweest.

Of hij op dit ogenblik bezoek had? Dat kon de portier onmogelijk zeggen, maar het kwam hem niet zeer waarschijnlijk voor.

Maar als de heren er zich zelf van wilden gaan overtuigen, dan moesten zij

dat maar doen.

Raffles liet het zich geen tweemaal zeggen, en wipte de brede trap op, door Brand op de voet gevolgd, terwijl Henderson hen zacht achterna sloop.

HOOFDSTUK V

TE JUISTER TIJD

Raffles zag Henderson pas, toen hij reeds op de flatdeur had geklopt.

— Wat moet dat betekenen, James? fluisterde hij op strenge toon. Had ik je last gegeven om mee te gaan?

— Dat niet, mylord, antwoordde de reus bedremmeld. Maar het is best mogelijk dat u mijn hulp wel kunt gebruiken. Die Sabadoni is een gevaarlijk heerschap en wie weet hoeveel bedienden er in huis zijn.

Raffles, die reeds schreden hoorde naderen, legde snel de vinger op de mond, en wenkte de reus, dat hij een weinig op zij moest gaan, opdat men hem niet zou zien.

Een weinig wantrouwend keek de bediende naar de beide bezoekers en vroeg toen tamelijk bars:

— Wat is er van uw dienst?

— Wij zouden gaarne mijnheer Sabadoni even willen spreken, antwoordde Raffles op de beminlijkste toon van de wereld.

— Het spijt mij, mijnheer is niet thuis, antwoordde de bediende nors, en hij wilde de deur alweer sluiten, maar daartoe was het te laat, want Raffles had er zijn voet al tussen gestoken.

En op dezelfde zoetsappige toon ging Raffles voort:

— Komaan, dat moet bepaald een vergissing zijn, vriend. De concierge zei, dat mijnheer zijn flat nog niet verlaten had. Wij moeten hem werkelijk over een heel dringende zaak spreken.

— Ik zeg je dat mijnheer niet te spreken is, antwoordde de huisknecht driftig. Mijnheer Lenoir, kom eens hier, de-

ze lastige indringers schijnen mij niet te geloven.

Op hetzelfde ogenblik verscheen er achter de deurkier een dik personage, deftig in het zwart gekleed, en klaarblijkelijk de maitre d'hôtel, die in Engelse huizen butler wordt genoemd.

Zonder een woord te zeggen, wilde hij de deur dicht drukken, maar Raffles had bijzonder sterke schoenen aan met dikke zolen, en die konden wel tegen een duwtje.

De butler bereikte dan ook niets anders dan dat de deur schuin uitweek.

De deftige dikzak werd een beetje bleek, en zei, stotterend van woede:

— Ik zou je aanraden om dadelijk die voet terug te trekken, o! ik bel de politie op.

— Ik denk niet dat je daar nog naar toe zou overgaan, man, antwoordde Raffles koel, terwijl hij tegelijkertijd zijn hand door de opening stak en probeerde op die wijze de ketting los te maken, maar dat bleek onmogelijk te zijn, want daartoe was hij te kort.

— Kom dan maar eens hier, James, hernam Raffles rustig. Het blijkt, dat wij nu toch je hulp wel kunnen gebruiken. Duw eens tegen die deur, ik kan die ketting niet los krijgen.

Glimlachend kwam Henderson naderbij, zette zijn schouder tegen de deur drukte en de ketting sprong, alsof het een ijzerdraadje was geweest, met een hard geluid, dat bijna als een pistoolschot klonk.

Tegelijkertijd drongen de drie mannen binnen, terwijl de beide bedienden doods-

bleek, misschien wel menend dat zij met inbrekers te doen hadden van een zeer brutaal slag, die zelfs overdag hun slag kwamen slaan, achteruit weken.

Raffles had de flatdeur gesloten, en keek een ogenblik zoekend rond, maar reeds ging er een eind verder in de gang een deur open, waar Sabadoni op de drempel verscheen, die toornig uitriep:

— Wat betekent dat kabaal? Wat gebeurt er? Is er iets stuk gevallen?

— Nog niet, Sabadoni, maar dat zal niet lang meer duren, als je je niet rustig houdt, antwoordde Raffles bedaard.

— Wel vervloekt. Wie zijn die kerels? schreeuwde Sabadoni, die nu pas de indringers scheen op te merken. Waarom heb je die lui binnengelaten, Lenoir?

Hij wachtte het antwoord niet eens af, maar wierp woedend de deur dicht, en scheen het aan de beide bedienden over te laten, die drie lastige bezoekers weg te zenden, alsof zij dat zouden kunnen.

Brand was onmiddellijk op de zoëven dichtgeworpen deur gesnelde en trachtte de knop om te draaien, maar de deur was blijkbaar van binnen in het slot gevallen.

En ook hier kwam Henderson hem weer te hulp, terwijl Raffles met een vliegensvlug gebaar de draad doorsneed van de telefoon die in de gang hing, juist toen de butler zich naar het toestel wilde begeven.

De dikzak keek met uipulende ogen toe, en vroeg toen stotterend van angst:

— Zijn jullie inbrekers?

— Soms, maar ditmaal in geen geval, tenminste voor zover ik weet, antwoordde Raffles glimlachend.

— Jullie zullen ons toch niet vermoorden?

— Wij denken er niet aan.

Raffles had dit laatste moeten schreeuwen, om zich verstaanbaar te kunnen maken, want Henderson had de deur al onderhanden genomen, en krakend vloog het paneel er uit.

— Maar jullie verzetten geen voet, en je probeert niet de politie er bij te halen, of het zal je slecht vergaan. Ik zou jullie misschien wel eens van medeplich-

tigheid kunnen beschuldigen.

— Wij zijn er onschuldig aan, mijnheer, werkelijk, zei nu de huisknecht bevend. Mijnheer doet wel meer van die dingen, maar wij bemoeien ons er nooit mee.

Raffles gaf niet eens antwoord, maar liep op de deur toe, die bijna uit de hengsels hing, en keek door het grote gat, hetwelk Henderson gemaakt had. Dit was de ontvangsalon, en op het ogenblik was zij verlaten.

Maar er was nog een deur, dicht bij een der beide vensters, en daarachter moest de bewoner zich zeker hebben teruggetrokken.

Met schrik schoot het Raffles te binnen, dat achter die deur een vertrek was, vanwaar men de achteruitgang kon bereiken, zodat op die wijze Sabadoni misschien het huis kon verlaten met zijn buit, door van de achtertrap gebruik te maken.

Raffles stapte snel door het gat, rende op de tussendeur toe, die eveneens gesloten bleek te zijn en wierp er zich uit alle macht tegen. Brand kwam hem helpen, terwijl Henderson ditmaal de beide bedienden in bedwang hield, opdat zij niet elders in het huis zouden kunnen gaan telefoneren, of om hulp roepen, ofschoon de beide mannen daar helemaal geen lust in schenen te hebben, en als verwezen tegen de muur van de gang leunden.

Bij de derde poging van Raffles en Brand begaf zich ook het tweede paneel, dat splinterend uit de deursponning barstte. Raffles zag meteen dat hij juist op het uiterste moment gekomen was. Sabadoni was bezig, Caroline Huguet, bleek als een dode, en klaarblijkelijk nog altijd bewusteloos, in een reisdeken te wikkelen, en had haar al in zijn armen genomen, om haar langs de achtertrap naar beneden te dragen, juist op dezelfde wijze waarschijnlijk, als hij het die nacht had gedaan in het oude huis in de Rue de Saint Sulpice.

Met een kreet van dolle woede, ziende dat hij een paar seconden te laat was, liet de vent het roerloze lichaam weer op de divan vallen, waar het zeker al

die tijd gelegen had, keek om zich heen, met ogen, die met bloed doorlopen waren, en sprong toen, bijna niet meer wetend wat hij deed, op een wapenrek toe, dat aan de muur hing, en waarvan hij een ouderwetse degen losrukte, een wapen uit het midden van de zestiende eeuw, sierlijk bewerkt, lang en spits.

Hij kwam op Raffles toestormen, en het zou waarschijnlijk met Lord Lister gedaan zijn geweest, als niet Brand met grote tegenwoordigheid van geest zich bliksemsnel gebukt had, het losliggende, oosterse vloerkleed bij de rand had gegrepen en er een hevige ruk aan had gegeven, zodat Sabadoni het evenwicht verloor en languit op de grond rolde, zonder evenwel zijn degen los te laten.

Reeds had Brand zijn revolver getrokken, maar Raffles was op zijn beurt op het wapenrek toegesprongen, had een tweede degen van de haken genomen, en zei kortaf:

— Niet doen, Charles. Geen vuurwapens tegen het blanke wapen. Mijnheer Sabadoni, wij hebben omstreeks vier dagen geleden het staal gekruist en toen moest ik links schermen; gij hebt van de gelegenheid gebruik willen maken, mij naar de andere wereld te zenden. Ja, dat verbaast u zeer, want gij herkent mij niet, en toch zeg ik u dat het zo is. Thans echter zijn de partijen gelijk. En garde dus.

Sabadoni was overeind gekomen, en stond daar een ogenblik met gebogen hoofd, niet begrijpend wat die vreemde eigenlijk bedoelde, menende dat hij met een gek te doen had, maar toen was het hem plotseling alsof hij die heldere, grote grijze ogen al eens meer had gezien met diezelfde uitdrukking erin.

Meteen sprong hij met een kreet van haat en woede vooruit, Raffles kon nog maar juist de stoot ontwijken en het volgende ogenblik kletterden de rapieren tegen elkaar.

Maar ditmaal had Sabadoni met een al te sterke tegenpartij te doen.

Drie, vier uitvallen waren voor Raffles voldoende om zijn tegenstander in een hoek te drijven.

Sabadoni, die zijn einde gekomen

waande, begon onzeker geworden, te beven, hij verbleekte zichtbaar, en Raffles had hem kunnen doden, maar daaraan dacht hij geen ogenblik. Hij raakte zijn tegenstander aan de rechter bovenarm, zodat deze zijn wapen moest prijsgeven, en zei koeltjes:

— Nu zult gij zelf eens te weten komen wat het is, links te moeten schermen, mijnheer.

Sabadoni had de hand op de wonde gedrukt, die sterk bloedde en Raffles zei aanstonds:

— Verbind die schram, Charles. Er zal hier wel ergens linnen te vinden zijn. Laat een van de bedienden je helpen.

Een ogenblik daarna traden de beide ontstelde bedienden doodsbleek het vertrek binnen, nog altijd bewaakt door de dreigende reus, en terwijl allen zich nu bezighielden met de gewonde, boog Raffles zich over het meisje heen en zei tussen de tanden:

— Nog slechts een paar gram meer van het bedwelmende middel, en de ellendeling zou haar hebben gedood. Nu, misschien is het maar goed voor haar geweest, dat zij zolang in die staat van schijndood verkeerd heeft.

Hij had een opschrijfboekje te voorschijn gehaald, scheurde er een blaadje uit, krabbelde er snel iets op, gaf het aan Henderson, en zei:

— Aan de overzijde is een apotheek. Laat dit onmiddellijk klaar maken en breng het hier, haast je wat.

— En die bedienden, mylord? vroeg Henderson zacht.

— Die zijn te bang om iets te durven uitrichten. Zij vrezen misschien, dat zij bij een kwalijk riekend zaakje betrokken worden, en zullen ons eerder helpen, dan tegenwerken. Het meisje is minderjarig, en ook de Franse wet eist strenge straffen tegen kidnappers van zijn soort. En ga nu.

Terwijl de bedienden alles wegruimden, maakte Raffles een rondgang door het vertrek, waarbij zijn scherp oog al heel gauw een fraai etui had zien staan op een tafeltje, niet ver van de divan, waarop het meisje lag.

Het deksel was teruggeslagen, en op het ivoorkleurige fluweel lag een snoer

van prachtige parels.

Raffles nam het sieraad voorzichtig uit het etui, schommelde het heen en weer, na het snoer over een vinger te hebben gehangen, en zei toen minachtend:

— Dat was dus het lokmiddel? Dan heb je dit meisje toch wel heel slecht leren kennen, broer. En laat ik je zeggen, dat zij binnen een jaar rijkdommen zal bezitten, die haar in staat zullen stellen, zulk een voorwerp iedere maand te kopen, als zij zou willen. Je staat me zeker wel toe, dat ik mij over dit snoer ontferm? Zij wil het toch niet, en het is zonde om het hier te laten rondzwerven.

Raffles liet het etui doodkalm in zijn zak glijden en vervolgde toen, terwijl hij vlak voor Sabadoni kwam staan:

— Jij was zeker zelf de man met de baard? Je antwoordt niet? Nu, het doet er ook eigenlijk niet toe. Weet je wat Huguet met de viool gedaan heeft?

— De viool? herhaalde Sabadoni toonloos. Ik weet niet waar je het over hebt.

— Die viool is gestolen. Begrijp je wat dat zeggen wil? Dat betekent dat Caroline Huguet nu het enige middel verloren heeft om in haar onderhoud te voorzien. Wist je er niets van?

— Naen; dat zweer ik. Ik vond haar in haar woning, slapend of bewusteloos. Het is waar, dat ik kwam om haar mee te lokken, en ik heb toen van de gelegenheid gebruik gemaakt. Naar de viool heb ik volstrekt niet omgekeken.

Raffles en Brand wisselden een veelzeggende blik; hieruit bleek dat Raffles aanstonds de zaken volkomen juist had ingezien.

Sabadoni had niet gelogen, dat was duidelijk.

Een ogenblik daarna kwam Henderson boven met een flesje in de hand, in papier gewikkeld, hetwelk hij dadelijk aan Raffles ter hand stelde.

Deze ontkurkte het flesje, liet zich een lepeltje brengen, telde een tiental druppels af, opende niet zonder moeite de mond van het meisje en goot de inhoud van het theelepeltje tussen haar tanden.

~~Allen keken verijgend toe, en 'n lous-~~

tier lang bleven aller blikken, zonder dat iemand iets zei, gevestigd op het stille, bleke gezichtje van het meisje, waarop langzamerhand wat kleur scheen te komen. De wimpers begonnen te trillen, de mondhoeken werden even neergetrokken, en eensklaps gingen de grote ogen open, die een ogenblik verbaasd rondkeken, en toen met een uitdrukking van angst en afschuw gevestigd bleven op Sabadoni.

Toen verscheen er een uitdrukking van de grootste verbazing op haar gelaat, terwijl haar blikken in het vertrek rondgingen, zij richtte zich een weinig op, bracht de hand aan het voorhoofd en stamelde:

— Wat is er met mij gebeurd? Wat is dit voor een kamer?

Eensklaps scheen er iets als een herinnering bij haar op te rijzen, want zij slaakte een kreet van schrik, kwam nu geheel overeind zitten, en riep:

— Ik ken deze kamer. Ik ben hier nog eens geweest. Het is het huis van die man, waar ik moest spelen.

Raffles was op haar toetreden en zei kalmerend:

— Je hebt niets te vrezen, kind lief. Ik ben bij je. Wij zullen aanstonds gaan.

— Maar, hoe kom ik hier?

— Dat zal ik je dadelijk wel vertellen. Vertrouw je maar aan mij toe.

— Maar ik ken u in het geheel niet, mijnheer, zei het meisje, nog altijd verschrikt.

— Je zult me gauw genoeg leren kennen. En dan zul je me herkennen ook. Wanneer je maar eerst uit dit huis weg bent, mag je doen wat je zelf wilt, maar eerst moeten wij eens ernstig praten.

Raffles hielp haar opstaan, sloeg haar de sjaal om de schouders, die op de divan was blijven liggen, en voerde haar het vertrek uit, zonder Sabadoni nog met een enkele blik waardig te keuren.

Henderson en Brand dekten als het ware de aftocht. Dat was eigenlijk overbodig, want de beide bedienden dachten er zelfs niet aan, hun de voet dwars te zetten. Het was maar al te duidelijk, dat zij te doen hadden gehad met mannen, die krachtige middelen gebruikten en handhaaidig optreden.

Het eigenaardige viertal ging langs de hoofdtrap naar beneden en ontmoette halverwege de trap de verschrikte coherger, die jammerend uitriep:

— Wat is hier toch te doen, heren? Wat was dat voor een lawaai zoëven?

— Het heeft niets te betekenen, vriend, gaf Raffles ten antwoord. Je zei ons dat mijnheer Sabadoni geen bezoek had, maar het tegendeel bleek het geval te zijn, en wij zijn het bezoek komen afhalen. Als dat een beetje luidruchtig in zijn werk is gegaan, dan mag je de schuld daarvan niet op onze rekening stellen.

Zonder zich verder met de oude heer op te houden, daalden de drie mannen de trap af, bereikten de straat en zaten een ogenblik daarna in de auto, die snel wegreed.

Binnen in de wagen vertelde Raffles nu aan het ademloos toelisterende meisje hetgeen er de avond tevoren was geschied, en wat hij ontdekt had in haar woning.

Toen hij eindelijk zweeg, boog Caroline Huguet het hoofd, met een smartelijke uitdrukking in de ogen, en haar stem beefde toen zij zei:

— Mijn viool. Ik kan niet buiten mijn instrument. Wat kan mij de geldswaarde schelen, als ik mijn viool toch niet meer bezit. Het was mijn enige troost, mijnheer, en ik kan het nog altijd niet geloven, dat mijn stiefvader mij mijn instrument zou hebben ontstolen.

— Alleen hij kan het gedaan hebben, Caroline, zei Brand op zachte toon. Hij is nog niet teruggekeerd, sedert hij gisteravond omstreeks halftien het huis verliet, met het instrument, want het is nergens meer teruggevonden.

— Maar wij zullen het vinden, Caroline, zei Raffles, en als wij het eenmaal weer hebben, dan zul je op dat instrument je studies mogen voltooien, en over een jaar zullen wij elkaar terugzien in de concertzaal, daarvan ben ik zeker.

— Ik herken uw stem, mijnheer, het is dezelfde stem van die avond, maar uw gezicht is me volkomen onbekend, zei de kleine violiste, verbaasd en nog

altijd wat verschrikt. Hoe is dat mogelijk?

— Later zul je het misschien begrijpen, lieve schat, zei Raffles glimlachend. Laat het je voldoende zijn als ik je zeg, dat ik wel genoodzaakt was om mij een beetje te vermommen, toen ik onderzoek naar je verblijfplaats ging doen. Morgen zal ik mij weer aan je vertonen, zoals je mij die eerste avond gezien hebt. Maar nu zullen wij eerst wat gaan eten, want het is al laat, en daarna moeten wij eens bespreken, waar je nu het best kunt gaan wonen, zonder dat die Sabadoni je weer komt lastig vallen. Hecht je biezonder aan het gezelschap van je stiefvader?

Het meisje rilde, en antwoordde verblekend:

— Neen. Eerlijk gezegd had ik een afschuw van hem, ik was bang voor hem. Als hij dronken was, dan durfde ik bijna niet met hem alleen te zijn. Ik had twee stevige grendels voor mijn kamerdeur laten maken, om mij tegen hem te kunnen beschermen.

— Nu, ik denk niet dat hij in de Rue de Saint Sulpice zal terugkeren, verklaarde Raffles hoofdschuddend. Maar al deed hij het, je kunt daar nu niet meer wonen. Het is niet alleen te gevaarlijk, maar ik wil niet dat je in dat armzalige hok terugkeert, al heb je ook nog zo je best gedaan, de kamer bewoonbaar te maken, m'n kind. Ik weet wel een goed pension, waar meer jonge meisjes, die hier te Parijs studeren, een onderdak hebben gevonden bij een voortreffelijke vrouw, die als een echte moeder is voor haar commensaaltes.

Snel had Caroline de hand van Raffles gegrepen en zij had tranen in haar mooie ogen, toen zij vol dankbaarheid zei:

— Wie gij dan ook zijn moogt, mijnheer, ik zal u en uw beide vrienden mijn hele leven dankbaar blijven. Eerst zijt gij zo vriendelijk tegen mij geweest, op die fatale avond, en hebt gij mij beschermd, en nu hebt gij mij behoed voor het afschuwelijkste lot. Ten overvloed wilt gij nog proberen, mij mijn onschatbare viool terug te brengen.

— En ik zal er in slagen ook, Caroline, zei Raffles, wees daar zeker van.

HOOFDSTUK VI

DE JACHT OP DE STRADIVARIUS

Raffles zorgde dat hij een ruime afstand bracht tussen het huis van Sabdoni en het pension, hetwelk hij als verblijfplaats voor Caroline Huguet had uitgezocht. En niet zodra had hij het meisje aanbevolen in de hoede van een oude dame, die hij zeer goed kende, ofschoon zij klaarblijkelijk volstrekt niet wist, met wie zij te doen had, of hij vertrok weer, met de stellige belofte, haar nog diezelfde dag nader nieuws te komen brengen.

Nadat Raffles een halve maand pension voor het meisje vooruit had betaald verliet hij met Brand het grote huis, een waar toevlucht voor de vrouwelijke vreemdelingen, die te Parijs hun studies kwamen voltooien.

Buiten wachtte Henderson met de auto, en allereerst liet Raffles hem naar een goed restaurant in de buurt rijden, want het was reeds tamelijk laat, en zij waren hongerig.

Niet zodra had de kelner de bestelling gebracht, in een hoekje van de reeds bijna geheel verlaten eetzaal, of Raffles begon:

— Nu moeten wij eens even kriegsraad houden, jongens. Er moet hier snel en vlug gehandeld worden. Je hebt immers zoëven de politie al opgebeld, Charles?

— Ja, en ik heb een nauwkeurige beschrijving gegeven van de viool, zoals ik die uit de mond van Caroline heb opgetekend. Men zei mij, dat er zo gauw mogelijk een detective naar het pension zou worden gestuurd, die een onderhoud zou hebben met het jonge meisje. Ik heb haar gezegd, dat zij alleen over de viool moet praten, en niet over de ontvoering, want daar hebben ze bij de politie niets mee te maken, en het staat trouwens in geen enkel verband met de diefstal.

— Dat is dan all right. Dan mogen

wij het aan de politie overlaten, de grenzen nauwkeurig te laten bewaken, en de tien of twaalf stations van Parijs goed in het oog te houden. Dat is een werkje dat wij onmogelijk alleen hadden kunnen opknappen. Daarentegen kunnen wij dingen doen, die voor de politie juist minder gemakkelijk uitvoerbaar zijn. Wij kunnen, bijvoorbeeld, in al die wijken van Parijs, waar men handel drijft in oude meubels, wapens, muziekinstrumenten, munten, dat wil dus zeggen de hele buurt rondom het Quartier Latin, uitkammen en nazoeken. Ook bij de Place de la République is een hele wijk bijna uitsluitend ingenomen door soortgelijke antiquiteiten, zaken en curiowinkeltjes.

— Maar ook dat zal de politie wel doen, meende Brand.

— Ongetwijfeld, maar met weinig succes moet ik vrezen, amice, hernam Raffles. Want die zogenaamde antiquairs, waaronder zich vele helers van gestolen goederen bevinden zijn sluw, zij ruiken een politieagent of een rechercheur op een kilometer afstand, en zij hebben goede schuilplaatsen. Wij echter kunnen het doen voorkomen alsof wij op jacht zijn naar dure instrumenten om die op te kopen. Wij kunnen ons voordoen als rijke Amerikanen.

— Een uitstekend idee. Ik vrees alleen maar dat dat alles ons zeer lang zal ophouden.

— Wat zou dat, als wij op die wijze slechts tot het doel kunnen geraken? riep Raffles uit. Wij zullen vandaag nog beginnen en Henderson zal onze chauffeur zijn. Dat wil zeggen, jij kunt van zijn diensten gebruik maken, want het is beter als wij ons ieder afzonderlijk met de zaak bezighouden. Dat bespaart juist de helft van de tijd. Jij neemt de wijk van de Place de la République voor

je rekening en ik ga naar de studentenwijk.

De drie mannen hadden haastig gegeten, zij waren nu gereed, betaalden de rekening, waarna Henderson hen naar het huis reed in Montmartre met zijn twee ingangen, waar Raffles en Brand wel bijna een uur besteedden aan hun vermomming, die niets te wensen mocht overlaten, want zij zouden met slimme, en bovendien waarschijnlijk reeds gewaarschuwde handelaars te doen krijgen.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag toen zij, met een tussenpoos van vijf minuten, het witgepleisterde huisje aan de achterzijde verlieten.

Raffles moest Montmartre afdalen, alvorens hij op de Place Blanche een taxi vond, waarvan de chauffeur vrij was en bereid hem naar de tamelijk ver afgelegen wijk der studenten te rijden.

Raffles liet de auto op de Seinekade stoppen, stapte uit, betaalde de chauffeur, en begon onmiddellijk met spiedende blikken langs de uitstalkastjes te lopen, die al sedert eeuwen, dag voor dag, met uitzondering van de zondagen, zich bevinden op de brede rand van de balustrade, die de Seinekade afsluit en die begint bij het Ile de la Cité, om door te lopen tot aan de Pont Alexandre.

Daar worden boeken verkocht, oude tijdschriften, munten, postzegels, wapens enz., en de geoefende snuffelaar kan er menigmaal voor weinig geld iets bijzonders buit maken, teneinde zijn verzameling te voltooien.

Maar Raffles vond niets, dat ook maar enigszins leek op een vioolkist.

In het voorbijgaan vroeg Raffles echter aan een mannetje, teneinde volkomen zeker te zijn:

— Heb je bijgeval niet een Stradivarius voor mij te koop, vriend?

Het arme ventje nam langzaam het houten pijpje uit zijn mond, waarin een heel klein beetje tabak sudderde, keek Raffles wantrouwend aan, en zei toen nijdig:

— Houd je zuster voor de gek. Wat is een Stradivarius?

Raffles keek het mannetje alleen maar eens glimlachend aan, drukte hem tot

diens grote verbazing een honderd franc biljet in de handen en ging ijlings verder.

Algauw ging hij echter een der tamelijk brede straten in, die uitlopen op het Pantheon, links en rechts kijkende, en nu en dan een winkel binnentredend, waarvan de uitstalling hem bewees, dat de eigenaar heel wat kapitaal in zijn zaak had gestoken, omdat er echte Watteau-miniaturen, echt porselein van Sevres, en echte paneeltjes van Rubens en Van Dijck, verder schetsen van Rembrandt stonden of hingen, kortom voor een waarde van vele honderdduizenden francs en toch schijnbaar achteloos door elkaar geworpen, alsof het waardeloze oude rommel was.

Raffles moest voorzichtig te werk gaan, en niet aanstonds met de deur in huis vallen, hetgeen hem tamelijk lang ophield.

Omtrent een uur later echter geschiedde er iets, waarop hij in het minst niet had kunnen rekenen, en dat aanstonds een geheel andere, volkomen onverwachte wending aan de loop van zijn onderzoekingen gaf.

Want hij had nauwelijks de hoek omgeslagen van de Rue du Pantheon, een tamelijk onaanzienlijke straat, of hij stuitte drie huizen verder op een troepje nieuwsgierigen, winkelmisjes, studenten, conciërges, winkelende huismouders, die allen een oud smal huis aangaptten, in de benedenverdieping waarvan een winkel in oudheden gevestigd was, zoals men ze in die wijk bij dozijnen vindt, waar de studenten zo menigmaal genoodzaakt zijn, zich van kostbare familiestukken te ontdoen.

Voor de deur stond een agent op post, die heel kalm een praatje maakte met een knap meisje, en het alle gewenste inlichtingen scheen te verschaffen.

Raffles kwam vlug naderbij en zag juist een tweede agent te voorschijn treden uit een smal steegje, niet meer dan een slop, dat zich naast het huis uitstrekte.

Hij hoorde hoe de man tot zijn collega zei:

— Ja, het is zoals de rechercheur wel dacht. De kerkel is hier het slop inge-

gaan, over de schutting van een binnen-plaats geklauterd, en van achter het huis binnengekomen. Hij moet de waakhond hebben neergelegd met een windpistool; het dier was direct dood, zonder een kik te hebben gegeven.

— Dat bewijst in ieder geval, dat hij op de hoogte was van de plaatselijke gesteldheid, zei de andere agent wijsgerig. Hoe is het nu met het slachtoffer?

— Hij is zo juist bij kennis gekomen, maar hij is er nogal lelijk aan toe. Ze hebben hem een groot gat in zijn hoofd geslagen.

Raffles had zich een weg gebaand door een troepje nieuwsgierigen en vroeg met de grootste spanning, voorvoelende dat hij hier belangrijke zaken zou vernemen:

— Wat is er gebeurd, agent? Een inbraak?

— En een goeie, mijnheer, antwoordde de agent beleefd. De halve winkel is leeggehaald.

— En Contran zegt, dat ze hem geruïneerd hebben, dat hij maar liever direct dood zou willen gaan, zei de andere agent, die zoëven uit het slop was gekomen, hoofdschuddend. Er moet een viool bij zijn geweest, van ik weet niet hoeveel geld. Tenminste, dat zegt hij. Maar geloof jij dat er violen bestaan, waar ze een miljoen voor betalen?

— Ja, daar heb ik wel eens van gehoord, hernam de agent voor de deur rustig. Je begrijpt niet hoe het mogelijk is, maar het bestaat. En zich tot Raffles wendend, vroeg hij: Bestaat het niet, mijnheer?

— Het komt wel eens voor, antwoordde Raffles, die met enige moeite zijn opwinding bedwong. Wat was het voor een soort viool?

— Precies weet ik het niet meer, maar Contran roept altijd maar van iets dat met Strida of Stradi begint.

— Een Stradivarius, hielp Raffles hem op weg, terwijl zijn ogen begonnen te glanzen. Had hij dat instrument allang?

— Ik geloof dat hij er zich liever niet over uitlaat, maar hij zegt dat hij het pas gisteravond gekocht heeft, toen zijn zaak eigenlijk al gesloten was.

— Noemde hij een prijs? vroeg Raf-

fles vol spanning.

— Dat wil hij niet zeggen. Daarover houdt hij stijf zijn mond. Hij beweert alleen maar dat het ding op zijn minst een miljoen francs waard is, al zijn het dan geen goudfrancs.

— Kan hij een beschrijving geven van de inbreker?

— Neen, hij werd plotseling overvallen, juist toen hij uit zijn bed wilde komen, omdat hij gerucht meende te horen. Er staat alleen maar een nachtluchtje in zijn slaapkamer en hij was nog half suf van de slaap.

— Was er maar één inbreker?

— Ja, dat is niet zo gemakkelijk te zeggen. Maar wij geloven dat er twee geweest moeten zijn. Eén man zou in zulk een korte tijd onmogelijk zoveel werk hebben kunnen verzetten.

— Zijn er veel voorwerpen gestolen?

— Heel weinig, maar dan ook heel waardevolle. Tenminste dat zegt Contran. Een paar miniaturen zijn er verdwenen, en dan hebben ze bovendien de brandkast nog opengemaakt, een oud ding, dat niet veel tegenstand bood.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, met de nagels van zijn vingers in de handpalmen gedrukt, het lot vervloekend dat hem te laat naar deze winkel had gedreven.

Maar zijn gedachten werkten snel, en eensklaps zei hij tot de agent die voor de deur op post stond:

— Het zal je wel bekend zijn, agent, dat vanochtend aan alle politiebureaus bericht is gegeven van de diefstal van een Stradivarius?

— Zeker, mijnheer, dat weet ik, antwoordde de man enigszins verbaasd. Ik kan me echter niet begrijpen, hoe u dat weet.

— O, ik heb connecties, antwoordde Raffles glimlachend. Maar heb je wel eens bedacht, dat de viool, die hier vannacht gestolen werd, zeer goed dezelfde kon zijn, die uit de woning van juffrouw Caroline Huguet werd ontvreemd?

De agent keek Raffles met wijdgeopende mond een ogenblik verwonderd aan en riep toen uit:

— Dat is zeker heel best mogelijk, mijnheer.

— Ik ga zelfs nog verder, hernam Raffles. Ik acht het waarschijnlijk, dat ook de dief dezelfde is, die de viool voor de eerste maal heeft gestolen, dat wil dus zeggen: de stiefvader van het meisje, Charles Huguet.

— Maar waarom zou hij dat doen, mijnheer, als hij de gestolen viool al voor een goed prijsje verkocht heeft?

— Wel, hij kan heel goed berouw hebben gekregen, omdat hij vond dat de koopsom veel te laag was. Of misschien heeft de man, die zijn medeplichtige werd, vannacht hem wel op die gedachte gebracht.

— Dat zou hij dus dan aan een derde hebben moeten verraden, riep de agent op een toon van ongeloof.

— Dronkenlappen praten wel eens meer hun mond voorbij, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord.

— Maar hoe krijgen we daaromtrent zekerheid?

— Op een heel eenvoudige wijze, en het verbaast mij enigszins, dat de politie daar nog niet aan gedacht heeft, antwoordde Raffles. Het spreekt vanzelf dat Contran er een soort boekhouding op na houdt. In ieder geval noteert hij natuurlijk dergelijke gewichtige aankopen. Gij hebt dus niets anders te doen dan naar zijn winkelboek te zoeken.

De agent staarde Raffles een ogenblik niet heel erg snugger aan, verdween toen eensklaps in de winkel, die geheel overhoop scheen te zijn gehaald en bleef wel tien minuten weg, terwijl de nieuwsgierigen dadelijk onder elkander begonnen te kakelen, en de zaak van dit nieuwe gezichtspunt uit, aan een verdere bespreking onderwierpen.

Toen keerde de agent terug, en zei, met een klank van bewondering in zijn stem:

— Dat was geen slecht denkbeeld van u, mijnheer. Ik vond het winkelboek, in een afgesloten winkella, en daar staat de aankoop van gisteren genoteerd.

— En mag ik weten wat hij er voor betaald heeft?

— Vijftienhonderd goudfrancs, mijnheer.

— Wat 'n handig zakenmannetje, riep

Raffles vol verontwaardiging uit. De viool is zeker het honderdvoudige waard van die som.

Er gingen kreten van ongeloof op, er werd zelfs hier en daar luidkeels gelachen, maar Raffles ging met stemverheffing voort:

— Ik zeg u dat het een echte Stradivarius is, want ik heb het instrument in de handen van het meisje gezien. Van deze violen bestaan er misschien nog vijftien of twintig op de gehele wereld, en zij zijn bijna niet meer te betalen. Ik herhaal met nog méér overtuiging dan zoëven: de oorspronkelijke dief van de viool heeft iemand ontmoet, die er verstand van heeft. Hij heeft gebabbeld, de prijs genoemd, de ander heeft hem voor een ezel uitgescholden, en samen hebben zij het plan gemaakt, die domheid te herstellen, dubbel en dwars. De dief was hier reeds eerder geweest voor de verkoop van de viool, hij kende dus de winkel, hij wist dat er een waakhond was en waar dat dier lag, hij was dus de aangewezen persoon om de leiding te nemen. En dit zeg ik je, agent, zoek naar de dief; Charles Huguet is zijn naam, arresteer hem, en je hebt tegelijkertijd de inbreker van vannacht in handen.

De agent was bleek geworden van opwinding bij het horen van deze woorden, de beide beambten raadpleegden elkander met een blik, waarna dadelijk nummer twee wegvloog, om in de eerste de beste telefooncel het hoofdbureau van politie op te bellen.

Intussen zei agent nummer één tot Raffles:

— Als u gelijk hebt, mijnheer, dan zal hij ons niet ontsnappen. Want alle spoorwegstations worden al 'n paar uren lang bewaakt, en geen muis zou in een trein kunnen stappen, of wij zouden het weten. Het signalement van Huguet is ook overal verspreid, en als hij hier in Parijs blijft, dan kan het onmogelijk lang duren of wij hebben hem beet.

— Maar hij zal niet lang in Parijs blijven, zei Raffles hoofdschuddend. Hij moet natuurlijk begrijpen, dat hij de viool hier thans niet meer van de hand

kan doen, nu men gewaarschuwd is. Hij heeft een gevaarlijk spel gespeeld, en de grond zal hem hier te heet onder de voeten worden.

Nog terwijl Raffles sprak, kwam de tweede agent weer van zijn boodschap terug, en mengde zich in het gesprek met de woorden:

— Misschien probeert hij wel naar Londen te gaan.

— Naar Londen? riep Raffles verast. Waarom juist naar Londen?

— Omdat zijn medeplichtige een Engelsman is.

— Waaruit blijkt dat?

— Terwijl hij die klap op zijn hoofd kreeg, heeft Contran hem horen vloeken, en dat gebeurde in het Engels, daarop wil hij zweren, en hij sprak ook een paar woorden in het Frans tot Huguët, met een sterk buitenlands accent. Dat hoorde Contran nog, voor hij het bewustzijn verloor.

— En waaruit leid je af, dat Huguët die onbekende naar Londen zal willen vergezellen?

— Hij zou wel gek zijn als hij hem uit het oog verloor, mijnheer, antwoord-

de de agent. Je behoeft toch maar niet iedereen te vertrouwen. Zelfs dieven onder elkaar doen dat niet. Ze zullen wellicht proberen, daarginds alles van de hand te doen, en dan de buit te delen. Ze hopen waarschijnlijk dat het bericht van de inbraak niet zo gauw tot Londen zal zijn doorgedrongen.

Een ogenblik stond Raffles nog in gedachten verzonken, en toen vroeg hij eensklaps:

— Heeft men ook de vliegvelden gealarmeerd?

— De vliegvelden? herhaalde de agent bij de deur bedremmeld, terwijl hij zich achter het oor krabde. Dat zou ik niet durven zeggen, mijnheer. Ik weet niet of men daaraan wel zo gauw heeft gedacht.

— Als het niet zo is, dan vrees ik dat er een grote nalatigheid is begaan, hernam Raffles op ernstige toon, terwijl hij zich omwendde, om heen te gaan, want ik weet toevallig, dat er vanmiddag om drie uur vijftien een gewoon passagiersvliegtuig naar Londen is vertrokken.

HOOFDSTUK VII.

EEN BLOEDIG EINDE

Raffles liet geen tijd verloren gaan. Hij begreep wel dat er aanstonds gehandeld moest worden, als hij niet wilde dat het onherroepelijk te laat zou zijn, want eenmaal in de reuzenstad Londen, zouden de dieven zeer moeilijk zijn terug te vinden, en er zijn daar genoeg opkopers, die op sluwe wijze zulk een kostbaar instrument van de hand weten te doen, en die desnoods een jaar kunnen wachten, alvorens tot de verkoop over te gaan.

Vijf minuten later wist hij, dat het

ergste waarop hij had kunnen rekenen, inderdaad was gebeurd.

Met onbegrijpelijke kortzichtigheid hadden de politieautoriteiten wel alle stations doen bewaken, ook die naar de voorsteden, maar aan de beide grote vliegvelden hadden zij niet gedacht.

En van het vliegveld van le Bourget was inderdaad om kwart over drie een vliegmaschine vertrokken, waarin vijf passagiers hadden plaats genomen, waaronder zich er twee bevonden, waarvan er een volkomen beantwoordde aan

het signalement, hetwelk Raffles zo nauwkeurig mogelijk opgaf aan de stationschef van het vliegveld.

Het vertrek had ruim drie kwartier geleden plaats gehad. Het was dus nog niet te laat om de nodige maatregelen te nemen, wanneer men snel en doortastend optrad. De tegenwoordige vliegtuigen zijn zeer snel, maar er bestaat iets, dat het in snelheid toch nog verre wint, en dat is de telegraaf.

Raffles stelde zich dus onmiddellijk telefonisch in verbinding met het hoofdbureau van politie, deelde mede wat het toeval hem onthuld had en gaf de raad, onmiddellijk draadloos 'n telegram naar het vliegveld bij Londen te zenden, met het verzoek de beide verdachten bij de landing onmiddellijk te arresteren.

Hierbij liet Raffles het echter niet, want hij was nog niet gerust omtrent de afloop.

Niemand kon immers zeggen, hoe ingewikkeld en tijdrovend somtijds de formaliteiten zijn, die gepaard gaan met de uitvoering van een bevel tot arrestatie.

Hij wilde dus zelf ter plaatse zijn, en ingrijpen als het nodig mocht zijn.

Was dit dan mogelijk?

Zeker, want Raffles bezat vlak bij Parijs nog altijd zijn eigen vliegtuig, « Duivel der Lucht », die zoals het toestel thans herbouwd was, gemakkelijk zeshonderdvijftig kilometers per uur kon halen.

Het was dus zaak, onverwijld naar het kleine plaatsje te gaan, waar de vliegtuigmachine zich veilig bevond in de ledige schuur van een bevriende boer, en naar Londen te vertrekken.

Het is waar, dat hij dan Brand en Henderson moest achterlaten, maar hij zou onmiddellijk een telegram naar het adres in Montmartre zenden, ten einde zijn trouwe metgezellen op de hoogte te stellen, opdat zij hem onmiddellijk, met de eerste de beste vliegtuigmachine van de geregelde dienst naar Londen zouden volgen.

Op deze wijze zou er dan een onverwacht einde komen aan het verblijf in Parijs, maar niets belette Raffles immers, wanneer hij verkoos, terug te ke-

ren.

Raffles trad een garage binnen, koos daar een van de snelste wagens die er maar te krijgen was, en nam zelf achter 't stuurwiel plaats, terwijl de chauffeur die de wagen terug zou rijden, naast hem ging zitten.

Ofschoon deze beroepschauffeur gaarne haalde uit zijn wagen wat er in zat, hij verklaarde later, een zucht van verlichting te hebben geslaakt, toen de auto eindelijk stopte op de plaats van bestemming, want de klant leek wel krankzinnig, en had als een echte duivel gereden, zowat honderd kilometer per uur gemiddeld.

Hij was echter erg tevreden met zijn grote fooi, en reed opgewekt terug, al was het dan heel wat minder snel dan hij gekomen was.

Er waren nog geen tien minuten verlopen sedert Raffles de boerderij was binnengetreten, of behulpzame handen hadden de schuurdeuren geopend, de machine naar buiten gereden en onder de leiding van Raffles de draagvlakken op hun plaats bevestigd.

Toen Raffles zijn horloge raadpleegde, terwijl de grote schroef met razende snelheid begon te draaien, toen zag hij, dat hij een kwartier speling had, ten minste wanneer alles goed ging.

En daar steeg de « Duivel der Lucht » reeds omhoog, zoals een arend opvliegt van zijn nest, en was met een ongehoorde snelheid uit het gezicht verdwenen.

Het uitzicht was die dag bijzonder helder, en zelfs boven het Kanaal, hetwelk Raffles binnen een kwartier bereikte, hing slechts een zeer ijle, zilveren mist, die het uitzicht niet hoegenaamd belemmerde. Raffles was opzettelijk tot op grote hoogte gestegen, en tot tweemaal toe passeerde hij een vliegtuigmachine, die hem tegemoet kwam, omstreeks duizend meters lager. Een daarvan was een Fokker van de K. L. M., de tweede een Dakota van een Zweedse Maatschappij, op weg naar Malmo.

Stellig zouden de piloten van die toestellen zich verbaasd hebben over dat vreemde toestel, dat daar met de snel-

heid van een kanonskogel over hen heen-vloog, maar daarom bekommerde Raffles zich ditmaal niet, zij moesten maar denken wat zij verkozen.

Van tijd tot tijd keek hij op zijn horloge.

En toen hij, na ruim drie kwartier te hebben gevlogen, voor de laatste maal zijn uurwerk raadpleegde, bevond hij, dat hij binnen enkele minuten de Engelse machine moest hebben ingehaald, die de twee dieven overbracht.

Raffles had goed gezien. Want daar, diep onder hem, vloog een van die grote, veilige machines, welke de geregelde dienst tussen Parijs en Londen onderhouden, zonder enig tussenstation.

Men bevond zich toen reeds boven land, en de krijtrotzen lagen reeds ver achter de beide machines. Aan de horizon doemde de grens van de onmetelijke huizenzee die Londen heet, reeds op.

Raffles wist dat het lijntoestel slechts over een gering deel van de oceaen over huizen zou heenvliegen, teneinde het vliegveld te kunnen bereiken.

Het was zijn doel, de snelheid van zijn eigen machine nog wat op te drijven, teneinde voor de andere het vliegveld te kunnen bereiken, toen er plotseling iets gebeurde, dat hem dwong, de hand van de kleine hefboom te nemen, die de benzinetoevoer regelde.

Er scheen iets niet in orde te zijn met het lijntoestel daarbeneden hem.

Tot zijn verwondering zag Raffles hoe het toestel op een ongewone wijze manoeuvreerde. Eerst schreef hij het toe aan een andere luchtgesteldheid daarbeneden, aan een luchtgat, door de Franssen « remous » geheten, want hierboven was het volkomen stil en rustig, maar spoedig moest hij die opvatting laten varen, want het was maar al te duidelijk, dat er iets aan het toestel haperde, dat dit niet in verband stond met de gesteldheid van de atmosfeer.

Raffles had nu zelfs zijn kijker niet meer nodig om duidelijk te kunnen zien, dat de middelste schroef reeds gestopt was, terwijl de rechter scheen te worden gedrosseld.

Dit had tengevolge, dat het toestel uit de koers raakte.

Bovendien was het duidelijk, dat een motor het zwaarbeladen toestel niet in de lucht kon houden, en aan zekere manoeuvres bemerkte Raffles, die nu de snelheid van zijn eigen machine aanzienlijk verminderd had, dat de piloot klaarblijkelijk naar een goed landings-terrein zocht, om daar een noodlanding te kunnen maken.

Een kreet van ongeduld en teleurstelling ontsnapte hem.

Want dit betekende, dat de dieven nogmaals de dans zouden ontspringen.

Zeker, Raffles kon ook pogen, op hetzelfde veld neer te strijken, maar Huguet en zijn medeplichtige zouden zeker zijn komst niet afwachten, en dadelijk de vlucht nemen.

Raffles liet de « Duivel der Lucht » omlaag schieten als een sperwer, die zich op zijn prooi werpt, en volgde zo nauwkeurig mogelijk de bewegingen van het andere vliegtuig, dat inderdaad meesterlijk door de piloot bestuurd werd, voor zover dit mogelijk was, nu alle drie de motoren waren gestopt.

De bestuurder van het lijntoestel scheen eindelijk een plek ontdekt te hebben, waar een noodlanding niet al te grote gevaren zou opleveren.

Het was een tamelijk uitgestrekt heideveld, gelegen aan een landweg, die zich noordwaarts uitstreckte, eindeloos, tot dit pad zich aansloot bij een bredere weg, die naar de Metropool voerde.

Voordat Raffles nog goed en wel wist wat er geschiedde, was de Dakota gedaald en geland, maar blijkbaar niet al te vlot, want het toestel hing volkomen schuin, en een der schroeven had zich in de grond geboord.

Nu moest Raffles zelf nog een goede landingsplaats uitzoeken, waarmede vijf kostbare minuten verloren gingen.

Toen streek ook zijn toestel neer op hetzelfde stuk land, drassig en al zeer ongeschikt voor de landing van een zo zwaar toestel.

Zijn eigen lichte machine landde gelukkig vlot, Raffles liet de spoor slepen, die als een rem werkte, en reeds na dertig meters stond zijn machine stil.

Daar op het heideveld was het een gekroon van geschrokken reizigers, land-

arbeiders en nieuwsgierigen, die in alerlij waren komen toelopen.

Raffles snelde op het groepje toe, maar vruchteloos zocht hij naar de beide mannen, die hem hier hadden gebracht, terwijl hij toch zeker was dat zij zich in de machine hadden moeten bevinden.

Plotseling ving zijn oor een bekend geluid op, het snorren van een pas gestarte automobielmotor. Toen hij het oog wendde naar de smalle landweg, zag hij daarjuist een Morris Minor in beweging komen, open, met twee mannen er in, die echter te ver weg waren, om hen te kunnen herkennen.

— Dash it, bromde Raffles tussen de tanden. Zouden zij mij nog ontsnappen?

Hij liep de eigenaar van het land tegemoet, die juist van de weg terugkeerde, en binnen tien seconden kende hij zijn nieuwe tegenslag; de boer had zijn wagentje inderdaad voor een goede prijs verhuurd aan de twee heren, die zoëven de noodlanding hadden meegemaakt, en een daarvan was een Fransman, met rood haar, en heel slechte tanden, met een kist van zwart leder bij zich, heel oud, en Raffles wist wat hij weten wilde.

— Heb je nog een wagen, misschien? vroeg hij haastig. Ik betaal je er voor wat je maar hebben wilt.

— Neen mijnheer, ik heb niets dan dat Morrisje. Maar, als ik u soms kan dienen met een motorfiets? Mijn meesterknecht zal hem wel willen afstaan, als u er goed voor betaalt.

— Ik koop dat ding voor het dubbele van de waarde, toen het nog nieuw was, antwoordde Raffles eenvoudig; terwijl hij naar de motorfiets toerende, riep hij de boer, die hijgend naast hem liep, geheel overstuur door dit plotselinge voorval op zijn land, toe:

— Rijd mijn toestel in een van je schuren. Ik ben Lord Palmhurst. Ik zal je voor het bewaren betalen, wat je vraagt. Morgen zal ik mijn machine komen halen. Ik moet nu volstrekt die twee heren achterna, schurken van de ergste soort, die waarschijnlijk wel aan andere dingen zullen denken dan je je Morrisje terugbrengen.

Nog onder het lopen had Raffles zijn portefeuille uitgehaald, en enige bank-

biljetten gingen over van zijn hand in die van de grinnikende eigenaar van het motorrijwiel, die 'n voortreffelijke koop sloot die dag.

Want het was een oud fietsje, dat hijgde en kreunde als een amechtige jichtlijder, terwijl Raffles het over de stoffige landweg dreef, en het was maar goed, dat die weg geen zijpaden had, want het duurde een vol kwartier voor hij de Morris in het oog kreeg, die het hoogstwaarschijnlijk niet lang meer zou maken.

Toen begon een achtervolging, waaraan Raffles nog lang zou denken.

Meer dan twee uren, totdat de avond reeds begon te vallen, reed hij achter dat tuitelige wagentje aan, eerst langs de landweg, toen langs de straatweg, vervolgens door een voorstad van Londen, ten slotte door een van die ellendige, trieste wijken, waar de armoede voor altijd haar troon schijnt te hebben opgeslagen.

Toen hij eindelijk het totaal uitgeputte motorrijwiel rust kon geven, toen zag hij de twee reizigers met de lange, lederen kist en nog andere tassen een huis binnengaan in een smalle, morsige straat waar de lantaarns reeds waren ontstoken, en nadat zij het wagentje hadden neergezet in een garage, waar Raffles ook onmiddellijk zijn rijwiel ging opbergen.

Hij had het huis nauwkeurig in het oog gehouden, en keek nu aanstonds naar een politieagent om, want alles was zo vlug gegaan dat hij zich niet had kunnen wapenen, en men kon er van op aan, dat die Huguet en zijn Engelse medeplichtige zich tot het uiterste zouden verdedigen.

Het duurde echter wel een kwartier, voor hij in een zijstraat, zulk een ordebevaarder tegenkwam. Spoedig stelde hij deze, voor zover het nodig was, op de hoogte. Het eerste wat de agent deed, was, zich te overtuigen of men hem niet voor de gek hield. Hij behde aanstonds het vliegveld op, waarbij hij vernam, dat daar juist een uur geleden het telegrafisch verzoek was ontvangen, Huguet aan te houden. Uit de persoonsbeschrijving begreep de agent onmid-

dellijk, dat de heer die zijn hulp had ingeroepen, hem inderdaad niets op de mouw had gespeld, en voorts dat de zaak zeer ernstig was.

— Dan moet ik er hulp bij hebben, mijnheer, zei de man zacht, toen hij de telefooncel weer uittrok, waar hij had getelefoneerd. Ik ken het huis dat u mij hebt aangewezen. Daar woont, op de vierde verdieping, Mike Bliss. En als hij het inderdaad is, die aan dit zaakje heeft meegedaan, dan hebben wij te doen met een heel gevaarlijke schurk, die zeker van zich zal afbijten. Een ogenblikje dus.

De agent ging weer naar binnen, telefoneerde opnieuw, en na verloop van omstreeks een kwartier, waren er in de smalle, donkere straat, zes potige agenten bijeen.

— Ik tred op namens het bestolen meisje, zei Raffles, toen de bobbies zich gereed maakten tot de arrestatie. Wilt gij mij toestaan u te vergezellen?

— Daar is niets tegen, mijnheer, antwoordde de agent, die Raffles het eerste had aangesproken.

Het troepje snelde de straat in, waar het huis van Mike Bliss stond, de deur werd geforceerd, en met zijn zevenen liepen zij zo snel mogelijk de trap op, teneinde Huguot en Bliss te kunnen verrassen.

Maar zes agenten lopen nu eenmaal niet, zonder enig gerucht te maken een oude, smalle trap op. Toen de eerste agent de kruk van een deur greep en die vruchteloos omdraaide, klonken daar achter gedempte vloeken, en Raffles hoorde duidelijk in het Engels zeggen:

— Vervloekt. Te laat. Daar heb je ze al. Hoe kan dat bestaan. Neem het vrachtje op en dat touw, Fransman. Gauw een beetje, ezel. Ik weet een uitweg.

— Doe open, Bliss, of wij schieten door de deur, beval de agent met luide stem.

Een knetterende vloek was het enige antwoord, en toen werd het daarbinnen stil.

— Ze zullen langs het dak proberen te ontvluchten, schreeuwde de agent. Druk de deur in, jongens.

Uit alle macht wierpen tegelijkertijd drie agenten zich tegen de deur, maar die was zo stevig, dat ze pas na herhaalde pogingen bezweek.

Toen de deur krakend was opengevlogen, stormden de agenten een stikdonker vertrek binnen, zodat hun zaklantaarns dienst moesten doen, alvorens zij de smalle ladder bemerkten, die naar een klein dakluik voerde.

Zonder zich te bedenken klommen allen naar boven, maar slechts ten koste van een gewonde, want de eerste agent kreeg een kogel in de rechterarm, zeker op verre afstand afgevuurd, te oordelen naar de rosse vlam.

— Daar zijn zij, riep Raffles opgewonden, wijzend naar twee donkere gedaanten heel aan het einde van het dak, die op hetzelfde ogenblik verdwenen.

De agenten hadden het nadeel, dat zij de omgeving niet kenden, en het duurde dan ook wel tien minuten voor zij het einde der daken van het blok hadden bereikt, waarbij zij telkens over schoorsteenpotten en draden moesten heen-stappen, eens zelfs moesten heenspringen over een nauw slop, hetwelk twee huizen van elkander scheidde.

Ten slotte kwamen zij aan de rand van het blok huizen, en daarmee aan een tamelijk brede zijstraat, juist op het ogenblik, dat Huguot zich gereed maakte, bevend en doodsbлек de overtocht te wagen, met behulp van een stevig touw, aan het einde voorzien van een metalen haak, hetwelk Bliss met grote behendigheid naar de overzijde had weten te werpen, zodat de haak achter de dakrand bleef vastzitten.

Hijzelf was reeds aan de overzij, en aan zijn voeten lagen enkele zwarte voorwerpen, die hij waarschijnlijk had medegenomen, de kist met de kostbare viool en een valies.

En toen gebeurde het afschuwelijke.

Huguot had zich nauwelijks een meter ver van het dak voortgepalmd, en Raffles zag de doodsangst op zijn vertrokken dronkemansgezicht, toen er iets kraakte, het touw schoot aan deze kant los van de schoorsteen en in een grote boog viel het lichaam omlaag. Pas toen zijn ribben ingedrukt werden tegen de

muur van het huis aan de overzij, liet de ongelukkige het touw los en viel van een hoogte van tien meter naar beneden op de puntige keien.

Dol van woede schoot Bliss tot tweemaal toe zijn revolver af op de agenten, onder het uitstoten van afschuwelijke vloeken, tot een welgericht schot van een der bobbies hem neerlegde.

Hij kwam wankelend een stap naar voren, zijn voet bleef haken achter de

dakrand, en viermaal om zijn eigen as buiteland, stortte hij omlaag. Daar lagen de beide lijken broederlijk naast elkaar, bloedend uit vele wonden.

Omstreeks een week daarna bevond de kleine Caroline zich in Londen, weer in het bezit van haar viool, en onder de hoede van haar geheimzinnige beschermer, staande aan het begin van de weg, welke haar binnen een jaar naar eer en roem zou voeren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE LICHTENDE OGEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266